

SVĚTLO

40. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

3. ŘÍJNA 2004

Z obsahu:

Aleluja - chvalte Pána
Katecheze Jana Pavla II.
15. září 2004
- strana 2 -

Vidění Anny Kateřiny
Emmerichové
Arnold Guillet
- strana 4 -

„Ženu nic nenahradí...“
Poslání ženy v Božím
plánu je nenahraditelné
- strana 6 -

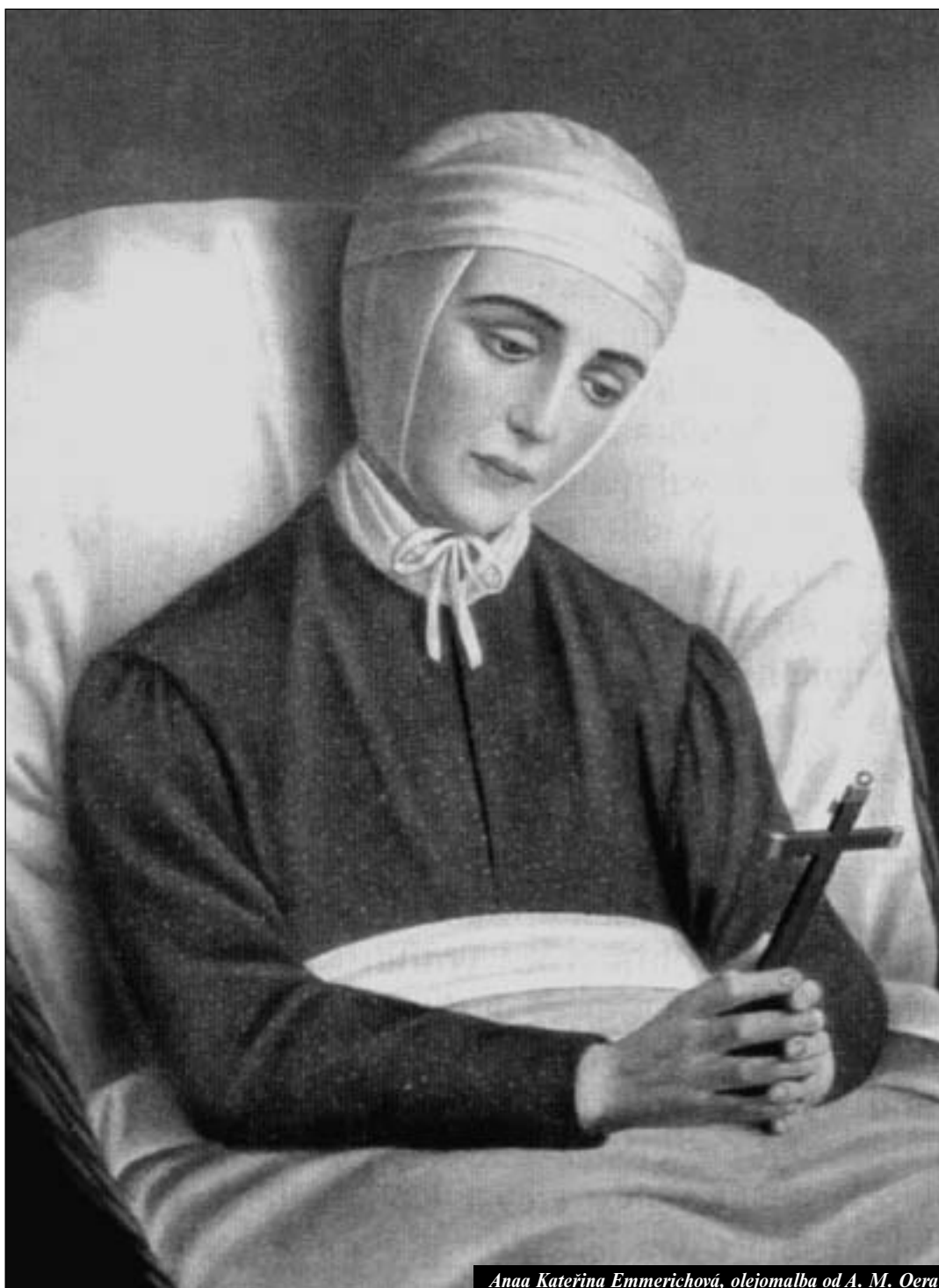
Bývalá luteránská pas-
torka o svěcení žen
- strana 8 -

Matka Angelika -
zakladatelka televizního
vysílání EWTN -
oslavuje 60 let řádového
života a 23 let EWTN
- strana 9 -

Na troskách rozkvétá
nový život
Kázání kardinála
Francise Arinze
- strana 10 -

Noví blahoslavení
Katolické akce (1)
Pedro Tarrés y Claret
- strana 11 -

O podstatě
svatých andělů
Jiří May
- strana 12 -

Anna Kateřina Emmerichová, olejomalba od A. M. Oera

Z Ježíšova příkladu o víře schopné přemístit stromy či hory by někdo mohl vyrozmět, že víra je něco jako kouzelná moc, podobná té, jakou jsou vybaveny některé pohádkové bytosti.

Ve skutečnosti je tomu tak, že již k samotnému pochopení, co je to víra, potřebujeme dar víry. Víra, o které Pán mluví, je vstupní branou do světa, který je za hranicemi přirozeného řádu, do světa, kde má pro nás víra podobnou funkci, jakou mají v přirozeném řádu naše smysly. Protože náš rozum dokáže operovat jen s tím, co do něho vstoupilo dříve prostřednictvím smyslů, snažíme se i ty pojmy, které jsou vlastní nadpřirozenému řádu, převádět do světa známých smyslových pojmů. Ale všechny takové představy jsou a zůstanou pouze podobenstvím, náznakem, který vždy silně pokulháva za opravdovou podstatou nadpřirozené skutečnosti. Naše „poznávání“ v nadpřirozené oblasti je a zůstane částečné a nedokonalé, dokud nepřestaneme poznávat „jako v zrcadle“ a nezačneme poznávat „tváří v tvář“. Teprve pak skončí pro nás potřeba víry. Víra není tedy něco pouze osobního, co se týká jen mne. Víra vždy předpokládá někoho druhého: věrohodného „Svědka“ a „Průvodce“, který mi dává jistotu, že se v onom nadpřirozeném světě pohybuje tak bezpečně a tak samozřejmě, jako se já pohybuji ve světě přirozeném, na kterého se nejen mohu, ale i musím plně spolehnout, protože já sám během pozemského života nikdy bez něho do jeho nadpřirozeného světa nemohu vstoupit ani se v něm orientovat. Tímto „Svědkiem“ je sám Bůh, který k nám sestoupil v osobě Ježíše Krista.

Že do jeho božského světa přece jen vstoupit mohu a že mě tam provází, je jeho velký dar a nezasloužená milost. Nevěra jako opak víry je odmítání takového Svědka a Průvodce jako někoho nevěrohodného. To se může stát i tomu, kdo se pokládá za věřícího.

Přijímat Boží slovo je totiž něco zcela jiného než např. poslouchat výklad matematiky. Až matematiku pochopím, přestanu potřebovat učitele. U nadpřirozených skutečností tomu tak (na tomto světě) nikdy nebude. I to, co se mi zdá už zcela jasné a evidentní, je jen jako špička ledovce. Zatím můžeme přijmout jen to, co je omezenými lidskými slovy sdělitelné a omezeným lidským rozumem přijatelné. Bohu nikdy nebudeme moci říct: Už jsme na všechno přišli, už víme vše, už tě nepotřebujeme. Nikdy na tomto světě nebudeme „hotovými absolventy“ božského poznání, ani kdybychom získali několikanásobný

Pokračování na str. 13

Aleluja - chvalte Pána

Kniha Zjevení je sestavena z kantiků, která se vznášejí k Bohu, Pánu vesmíru a dějin. Jeden z nich jsme nyní vyslechli a setkáváme se s ním vytrvale v každém ze čtyř týdnů, na které se člení liturgie hodin.

V tomto hymnu se rytmicky opakuje „aleluja“, slovo hebrejského původu, které znamená „chvalte Pána“ a které se kuriózně vyskytuje v Novém zákoně jen v tomto úseku Apokalypsy, kde se opakuje čtyřikrát. Liturgie vybírá z textu 19. kapitoly pouze některé verše. V narativním rámci úryvku je zpívá v nebi „nesmírný zástup“: je to jako mohutný sbor, složený ze všech vyvolených, kteří oslavují Pána ve sváteční radosti (srov. Zj 19,1).

Církev na zemi slaďuje proto svůj zpěv chvály s oním zpěvem spravedlivých, kteří patří na Boží slávu. Vytváří se tak komunikační kanál mezi dějinami a věčností: ten má svůj výchozí bod v pozemské liturgii církevního společenství a svůj cíl má v oné nebeské, kam již dospěli naši bratři a sestry, kteří nás předešli na cestě víry.

Velké Boží vlastnosti

V tomto společenství chvály se oslavují v podstatě tři témata. Především jsou to velké vlastnosti Boží, jeho *spása, sláva a moc* (v. 1; srov. 7), totiž transcendence a spásná všemohoucnost. Modlitba je kontemplací Boží slávy, nevýslovného tajemství, oceánů světla a lásky, kterým je Bůh.

Boží království

Na druhém místě vyzvedá kantikum Pánovo *království*, tj. božský projekt vykoupení, který se týká lidského rodu. Znovu se tu objevuje téma, které je drahé tzv. žalmům o Božím království (srov. Ž 46,95–98), a prohlašuje se, že *Pán se ujal království* (Zj 19,6) tím, že zasáhl s nejvyšší autoritou do dějin.

Ty jsou samozřejmě svěřeny lidské svobodě, která plodí dobro i zlo, ale má svou poslední pečť ve volbě Boží prozřetelnosti. Kniha Zjevení oslavuje právě tento cíl, ke kterému

jsou dějiny vedeny mocným Božím působením, i když procházejí bouřemi, sváry a zkázou, které působí zlo, člověk a Satan.

Na jiné stránce Apokalypsy se zpívá: *Děkujeme ti, Pane Bože vševládny, který jsi a který jsi byl, žeš převzal svou velikou moc a ujal ses vlády* (11,17).

Beránkova svatba

Konečně třetí téma hymnu je typické pro knihu Zjevení a její symboliku: *Nadešla Beránkova svatba, jeho nevěsta se připravila* (9,7). Jak budeme mít příležitost prohloubit v dalších rozjímáních o tomto kan-

titku, definitivní cíl, ke kterému nás zavádí poslední kniha Bible, je ono svatební setkání mezi Beránkem, kterým je Kristus, a očistěnou a proměněnou nevěstou, kterou je vykoupené lidstvo.

Výraz *nadešla Beránkova svatba* se vztahuje k nejposlednějšímu okamžiku – jak říká náš *svatební* text – důvěrného spojení stvoření a Stvořitele v radosti a pokoji spásy.

Chvála na zemi i na nebi

Zakončeme slovy jedné z promluv svatého Augustina, který takto vysvětluje a oslavuje zpěv Aleluja v jeho duchovním významu: „Zpíváme jednohlasně toto slovo a spojení kolem něho ve společenství citů pobízíme se navzájem k Boží chvále. Boha může chválit s klidným svědomím ten, kdo se nedopusťil ničeho, co se mu nelíbí. Proto tedy pokud jde o přítomný čas, kdy jsme poutníky na zemi, zpívejme Aleluja jako útěchu, abychom získali sílu na cestu. Aleluja, které vyslovujeme nyní, je jako zpěv poutníka; nicméně když procházíme touto namáhavou cestou, směřujeme do oné vlasti, kde bude odpočinek, kde zmizí všechny práce, které nás zaměstnávají nyní, a nezbude nám nic jiného než Aleluja“ (č. 255, 1 Discorsi, IV/2, Řím 1984, s. 597).

Bolletino Vaticano 15. 9. 2004
Mezititulky redakce Světla

Dar víry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pane, dej nám více víry

Jestliže Pán promlouvá dnes jen ke svým vyvoleným, znamená to, že jim chce dát nahlédnout důvěrně a hlouběji do pokladnice svých božských pravd. Zdá se, že jejich srdce jsou pro to právě zvláště připravena. Poznáváš to z prosby, s jakou se na Ježíše obracíš: *Dej nám více víry!* S takovou žádostí může být Pán spokojen: tentokrát nechtějí uspokojit pouhou zvědavost ani si zajistit přední místa v jeho království. Prosí o to, na čem i božskému Mistru nejvíce záleží. Pros Ducha Svatého, aby i v tvé duši probudil hlad po opravdové víře.

Všimni si dobře, jak Pán odpovídá na jejich žádost. Především chce, aby jeho učedníci dokázali víru správně ocenit. V krátkém přirovnání, které ti může připadat až neuvěřitelné, představuje víru jako všemocnou sílu. I k tomu, co se ti jeví jako nemožné, by podle jeho slov dokonce stačila víra, která se jeví jako docela nepatrná. Divíš se tomu? Tvoje překvapení svědčí o tom, že ještě nemáš o víře, o jaké je tu řeč, správnou představu. Pán, který vidí až na dno tvé duše, chystá již nezbytné vysvětlení.

V tomto duchu vyslechni podobenství o služebníkovi a jeho pánu. Na první pohled by se ti mohlo zdát, jako by Ježíš chtěl předchozí výrok zamluvit jako nadsazený a přejít na jiné téma. Ale není tomu tak. Dar víry má totiž jeden jediný smysl, a to je služba Bohu a jeho oslava. Víra není něco jako čarodějná moc, která nám má umožnit dělat divy a senzace. Nejvyšší plod moci, kterou ti dává víra, je *možnost stát se Božím dítětem*⁽¹⁾. Předpokladem pro to, abys mohl konat *velké skutky*, je *věřit v Ježíše Krista*⁽²⁾, tedy *věřit jeho slovu*⁽³⁾, přijímat jako samozřejmost a bez výhrad skutečnost, že věci se mají skutečně právě tak, jak to říká a zjevuje Bůh, i když to někdy nedokážeš pochopit. I když musíš někdy *hledět na bezpráví a dívat se na soužení, zpusťování a násilí*, i když jsi svědkem toho, *jak povstávají hádky a rozléhá se svár*, nepochybuj o jeho slovu. Jakkoliv se ti zdá, že Boží slovo *prodlévá, čeká. Jistě se splní*.

Pokud se ještě díváš na Boha spíše jako na zálohu a poslední možnost, odkud můžeš očekávat zázračnou pomoc pro případ, že už si sám nevíš rady, nejen že tím urážíš jeho otcovskou lásku, ale jako bys přímo svazoval jeho dobrotivou moc. Je pro tebe připraven udělat mnohem větší divy a zázraky, které by ti

ani na mysl nepřišly, ale to předpokládá, že věříš nejen v jeho všemohoucí moc, ale i v jeho nejlepší úmysly, které má s tebou. Jakmile bude i toto předmětem tvé víry, pak ti nebude zatěžko dát se zcela bezvýhradně do jeho služeb. Nebude to Bůh, který ti má posloužit, když se ocitneš v úzkých, ale budeš to ty, kdo slouží Bohu jako nástroj jeho všemohoucí dobroty a moudrosti. V prvním případě bys totiž myslel především na sebe a na své pohodlí, v tom druhém případě se chceš podílet na šíření Boží slávy.

Pranic se nemusíš obávat postavení *neužitečného služebníka*. Tvá „neužitečnost“ spočívá totiž v tom, že sotva můžeš při nejlepší vůli vymyslet něco lepšího a užitečnějšího, než co zamýšlí tvůj nejdobrotivější Otec. To nejužitečnější, co můžeš udělat, je uvěřit jeho lásce a zcela se jí odevzdat. Uvědomuješ-li si, že mu vděčíš za všechno, co jsi a co máš, že *bez něho nemůžeš činit nic*,⁽⁴⁾ budeš ho chválit za onen zázrak, že mu můžeš sloužit a milovat ho, což je mnohem více než přesadit morušovník z pevniny do moře.

V tomto duchu přijmi apoštolova slova: *Vybízím tě: oživ zase plamen onoho Božího daru*. Uvědom si, jaká je to důstojnost být Božím nástrojem. Skutečnost, že si tě našel, že tě bere do své ruky, která by docela klidně mohla pracovat i bez tebe, je již samo o sobě tak velkou ctí a vyznamenáním, že nepotřebuješ pomýšlet na jinou odměnu ani si na ni činit nároky. Čím více si uvědomuješ svou opravdovou neužitečnost, tím více tě musí udivovat, že si dokáže tak dobře posloužit i tak nicotným nástrojem. Ponižení, které pocituješ při jeho podobenství, má za cíl osvobodit tě od nepřiměřeného sebepřeceňování, které ti brání prožívat a ocenit hloubku jeho lásky, s jakou se tě ujímá. On sám se k tobě zachová ve skutečnosti zcela jinak než hospodář v jeho podobenství: Opásá se, aby tě obsloužil sám sebou, to, co budeš jít a pít, bude jeho vlastní Tělo a jeho Krev. Stane se tak nikoliv pro tvé zásluhy, nýbrž je to projev a důkaz až marnotratné nezištnosti jeho božské lásky.

Chceš-li se přesto bránit své *neužitečnosti*, máš jedinou možnost: *neostýchej se vyznávat veřejně právě takového Pána a Mistra*, nestyď se za to, že jsi jeho malou duší. To je *drahocenný poklad*, který ti byl svěřen. *Opatruj ho skrze Ducha Svatého, který v tobě bydlí*.

Pojď, padni, klaň se před svým Pánem, neboť On je tvůj Bůh. Kéž bys dnes uposlechl jeho hlas!⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 1,12; ⁽²⁾ srov. Jan 14,12; ⁽³⁾ Jan 5,24; ⁽⁴⁾ srov. Jan 15,5; ⁽⁵⁾ srov. resp. žalm 95

Liturgická čtení

1. čtení – Hab 1,2–3; 2,2–4

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, ty však neslyšíš; křičím k tobě:

„Násilí!“, ty však nepomáháš.

Proč mi dáváš hledět na bezpráví?

Mám se dívat na soužení?

Zpusťování a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozléhá se svár.

Tu mně Hospodin odpověděl: „Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst.

Na určený čas totiž ještě čeká vidění, spěje však k naplnění a nezklame.

I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet.

Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost.“

2. čtení – 2 Tím 1,6–8.13–14

Milovaný!

Vybízím tě: oživ zase plamen Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale (ducha) síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyď veřejně vyznávat našeho Pána, ani (se nestyď) za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia.

Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a měj přítom víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, (tobě) svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v nás bydlí.

Evangelium – Lk 17,5–10

Apoštolové prosili Pána: „Dej nám více víry!“

Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: ‚Vyrvi se i s kořeny a přesad se do moře!‘, poslechla by vás.

Když někdo z vás má služebníka, a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: ‚Hned pojď a sedni si ke stolu?‘ Spíše mu přece řekne: ‚Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji. Potom můžeš jít a pít ty.‘ Děkuje snad tomu služebníkovi, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: ‚Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.‘“

Vidění Anny Kateřiny Emmerichové

Kdykoliv se mluví o Anně Kateřině Emmerichové, se stereotypní pravidelností se vynoří námitka, že Anna Kateřina Emmerichová by byla již dávno prohlášena za blahoslavenou, kdyby nebylo Clemense von Brentana, který do svých zpráv o viděních řeholnice z Dülmenu zapracoval také mnoho svých vlastních myšlenek. Tak prý vlastně nevíme, co pochází od Anny Kateřiny a co ne.

Ve Velkém týdnu r. 1990 se konala v Münsteru v domě Franze Hitze konference o Anně Kateřině Emmerichové. Právě včas byl k této konferenci vydán autentický životopis služebnice Boží od Tomáše Wegenera s předmluvou biskupa Dr. Reinharda Lettmanna.

Závěrečné akce konference se zúčastnili oba pomocní biskupové Voss a Wöste, postulátor blahorečení Josef Adam z Luxemburgu, mnoho profesorů, jako Leo Scheffczyk, Josef Sudbrack, a další přátelé Emmerichové.

Když jsem jako poslední řečník dostal slovo, položil jsem otázku: „Přepokládejme, že byste byli na místě Boha. Koho byste určili, aby byl písařem Anny Kateřiny Emmerichové?“ Je třeba předeslat, že Anna Kateřina Emmerichová obdržela nesmírná vidění o celém dění spásy, která nebyla určena pro její osobní potěšení, nýbrž k tomu, aby byla postoupena Církvi. Tomáš Wegener to formuloval v jejím životopisu takto: „Bůh zjevil své služebnici Anna Kateřině Emmerichové opakovaně, že hluboké poznání svatých pravd a nahlédnutí do jeho děl, která učinil pro lidstvo od stvoření světa, nejsou určena pouze pro ni, nýbrž k poučení věřících, aby se prokázalo, že stále žije ve své Církvi a že v ní podle jejích potřeb milosrdně a moudře působí. Neboť to bylo právě bláznovství současníků Anny Kateřiny – uznávat nikoliv Církev Ježíše Krista a jeho evangelium, nýbrž jen ‚opičí‘ církev svobodných zednářů a její ‚evangelium‘ – lidský rozum – a nechat je působit za všech okolností. Proto pociťovala Anna Kateřina od mládí ustavičnou vnitřní pobídku, aby svá vidění sdělovala.

Podarilo se jí však teprve jako 44leté najít někoho, kdo by její vidění mohl věrně sdělit. Často prosila svého zpovědníka, aby jí pro lásku Boží naslouchal. Ale

nikdy se jí nepodařilo, aby si někdo dal tu práci obsírněji ji vyslechnout a ocenit blíže hodnotu toho, co měla sdělit“ (Wegener, s. 262).

Anna Kateřina si byla sama toho vědoma a řekla: „Mnohá obdivuhodná sdělení mi byla dána jen díky Božím milosrdenství nikoliv pouze k mému poučení, protože mnoho z toho jsem nedokázala pochopit, nýbrž abych to sdělila a pomohla tak mnohým uzavřeným a utnulým k probuzení. To mi bylo stále znovu přikazováno.“ Jindy to vyjádřila takto: „Můj Ženich mi řekl, když jsem si stěžovala na svou nouzi a bídu a že vidím tolik věcí, kterým nerozumím, že to, co vidím, není určeno pro mne, ale je mi to darováno a já to musím dát zapsat a předat dále. Že teď není čas konat vnější zázraky. On dává tato vidění, aby dokázal, že chce být se svou Církví až do konce časů“ (Wegener s. 263).

Anna Kateřina Emmerichová se tak dostala do těžkého vnitřního konfliktu. Na jedné straně ji Ježíš a také Matka Boží, její anděl strážný a jednot-

liví světci jako Terezie z Avily tlačili k tomu, aby dala zapsat to, co viděla, a na druhé straně neměla nikoho, kdo by byl k tomu ochoten a také schopen. Její zpovědník pro to neměl pochopení a tvrdošijně se bránil vzít její vidění na vědomí. Jiní duchovní z jejího okolí se chováli podobně.

Anně Kateřině nezbylo nic jiného než prosit Ježíše, aby ji zbavil jejích charismat. Obdržela odpověď, že má o nich vyprávět, i když dojde k tomu, že se jí proto vysmějí. Ona sama že nemůže pochopit, jaký je z toho užitek, nýbrž že je to záležitostí Církve.

Skutečnost, že se z toho tak mnoho věcí ztrácí, vyvolává velkou odpovědnost a působí značné škody a duhovenstvo, které pro to nemá vhodné osoby a nepřikládá tomu víru, bude se muset za to těžce zodpovídat (Wegener s. 263). Nyní tedy nezbyvá Bohu nic jiného, než aby sám zasáhl. Již několik let předem ukázal jí v duchu jednoho muže, kterého si vyhlédl pro tento úkol, totiž spisovatele Clemens

Clemens Brentano

se Brentana z Berlína, světáka, který ztratil svou katolickou víru a dostal se na scestí. Bůh pro něho nepřipravil „hodinu v Damašku“ jako pro Pavla. Nikoliv. Anna Kateřina Emmerichová musí podle Božího plánu svými

modlitbami a svým smírným utrpením dosáhnout jeho obrácení.

Když alespoň krátce přemýšlíme nad životem a profesionálním vývojem Clemense Brentana, musíme se ptát: byl tento rozmazlený a zženštilý syn z bohaté kupecké rodiny opravdu správná volba?

Clemens Brentano se narodil 8. září 1778 ve Frankfurtu nad Mohanem. První dva roky života prožil v Ehrenbrensteinu v otcovském domě své matky, rozené La Roche. Jeho babička z matčiny strany Sofie La Roche byla v mládí sprátelelna s německým básníkem Wielandem, znala se s Goethem a byla iniciátorkou německé zábavné literatury. Dědeček byl trevírským kancléřem. Výchova a vzdělání Clemense byla velmi zmatená a rozporuplná. Chlapce vychovávala jeho protestantská babička i jeho katolická teta Möhnová z Koblenze, která mu však po náboženské stránce neměla mnoho co nabídnout. Na nátlak otce musel absolvovat několikaleté obchodní učení, které mu absolutně nesedělo. R. 1793 poslal otec syna na novou univerzitu v Bonnu. Po smrti matky, která horovala pro akademickou výchovu, byl syn přinucen opět vrátit se na kupeckou životní dráhu.

Znovu musel strávit tři roky v písárně. Po smrti svého otce se souhlasem svého staršího bratra studoval na univerzitách v Jenně, v Bonnu a v Marburgu. Nyní dostal jeho básnický talent zelenou, uvedl ho do kruhu předních filozofů a básníků Goetheho, Schillera, Fichteho, Schellinga, Wielanda a Achima von Arnima. Velice byl také zaměstnán edicí svých knih. R. 1814 se usadil v Berlíně, kde platil v nejvyšších společenských kruzích za geniálního a oduševněného mistra zábavy.

Clemens Brentano byl „hudebníkem řeči a umělcem improvizace s překypující fantazií, ovládaný neklidnými náladami.

Jako básník vynikal melodičností lyriky, vyprávěním a pohádkami...“ (Herder-Lexikon).

On, který byl ve svém nehlubším jádru náboženský člověk podobně jako Franz Werfel, prožíval spíše duševní neukázněnost a prázdnotu. Mezi jeho přáteli byli dva mladí katolíci, hrabě Christian ze Stolbergu a Reingers z Bavorska. Na jednom literárním večeru v Berlíně předčítal Christian ze Stolbergu obšírný dopis svého otce o mystických zkušenostech Anny Kateřiny Emmerichové z Dülmenu, které Brentana velice zaujaly. Také jeho vlastní bratr Kristián, který již byl osobně v Dülmenu, naléhal na něho, aby vešel do styku s Annou Kateřinou Emmerichovou, což však nejdříve odmítal. Zlomem se stal styk s profesorem Janem Michaeliem Sailerem, slavným duchovním spisovatelem a pozdějším biskupem v Řeznu. Trvalý vliv mělo také setkání s Luisou Henselovou, dcerou luteránského faráře v Berlíně, která mu radila, aby přistoupil ke zpovědi. „Co to pomůže, že to vykládáte mladé dívce? Jste katolík a máte tedy to štěstí, že máte zpověď; řekněte svému zpovědníkovi, co vás tlačí!“ (Wegener, s. 267)

Po velmi emocionální době přípravy vykonal v kostele sv. Hedviky v Berlíně generální zpověď a přijal další den svatě přijímání. Jeho zpovědník probošt Taube byl tak dojat, že ho po zpovědi objal. Nyní uběhl celý další rok, než se Brentano i na naléhání profesora Sailera rozhodl zajet do Dülmenu. Rozhodující první dojem popisuje ve svém deníku následovně:

„Ve čtvrtek 24. září 1818 jsem v deset hodin přijel do Dülmenu. Wesener mě u Emmerichové ohlásil, abych jí příliš nevělekal. Přijala mě vlídně. Přes stodolu a starý sklepní prostor jsme došli ke kamenným točitým schodům, které vedly k ní. Zakleпали jsme. Sestra nám otevřela a malou kuchyni jsme prošli do jejího rohového pokoje, kde ležela.

Pozdravila mě a řekla vlídně, že není možno ve mně zapřít bratra. Její čistý, nevinný obličej a nevinná, radostná hbitost její mluvy ve mně vyvolaly vnitřní radost.

Nenacházel jsem v její tváři a v celé její bytosti pražádnou stopu po napětí ani exaltaci. Její slova nebyla žádná obsáhlá morálka, žádné těžké kázání o odřikání ani nepřijemná sladkost. Všechno, co řekla, bylo krátké, jednoduché a prosté; ale plné hloubky, lásky a života. Byl jsem ihned doma; porozuměl jsem a přijal všechno bez výhrady“ (Brentano *Sämtliche Werke* sv. 28, 1, s. 567).

Když Brentano vstoupil do její světničky, řekla Anna Kateřina Emmerichová: „Ach, pozdrav vás Pán Bůh!“ Poznala v něm ihned toho, který jí byl tak dlouho předem ohlášen, svého duchovního bratra, a věnovala mu od počátku veškerou důvěru.

Byl však ještě více udiven, když mu po několika dnech řekla: „Vy jste pro mě nebyl cizí. Zнала jsem vás dříve, než jste ke mně přišel. Často jsem vidala muže tmavé tváře, jak u mě píše. Proto jsem si musela pomyslet, když jste poprvé vstoupil do mého pokoje: Ach, to je on!“ (We-

Clemens Brentano

gener s. 263,264) To je v mých očích bezpečné znamení Božího vedení. Je to Boží rukopis, který známe již ze Starého zákona. Stačí vzpomenout na případ snů Josefa z Nazareta, jak mu anděl několikrát zjevil Boží

vůli. Je zde ještě další detail, ve kterém vidím znamení Boží vůle: Anna Kateřina Emmerichová a Clemens Brentano se oba narodili 8. září na svátek Narození Panny Marie. Nechce tím Bůh ukázat, že ti dva, jakkoliv jsou jejich stav, původ a vzdělání rozdílné, patří k sobě jako dvojčata? V Brentanovi se udál

Clemens Brentano

velký zázrak. Jeho konverze ke katolické víře, za které děkuje modlitbám a utrpení Anny Kateřiny Emmerichové, a okolnost, že on, oslavovaný básník své doby, si mohl dovolit luxus strávit 5 a půl roku v chudíčkém pokoji v Dülmenu u lůžka těžce nemocné řeholní sestry, která ze svého pokoje nemohla ani jednou pohlednout na modré nebe, strom nebo zahradu, a den co den zapisovat její vidění, která zabrala 48 rozměrných svazků, je zcela mimořádná. Tento obrovský materiál musel být literárně zpracován a převeden do dobré a čtivé němčiny. Toho by byl přetížený venkovský farář sotva schopen. K tomu bylo zapotřebí génia řeči, jakým byl Brentano. Stačí si všimnout při četbě jeho knih, jak může být popsán jasně a precizně každý detail a jak jeho mluva i dnes vykazuje svou klasickou formu.

Skeptici zastávají názor, že zjevení jsou zcela nebo zčásti Brentanův výmysl. Kdyby tento názor byl oprávněný, pak by se ocitla Emmerichová a její du-

chovní odkaz ve špatném světle. Znamenalo by to totiž, že se stala obětí padělatele a chvastouna a nikdy si toho ani nevšimla. A jak by k tomu přišla právě Anna Kateřina, která ve všech věcech tak dětsky důvěřovala v Boží vedení?

Kdo četl všechny knihy a spisy o obou těchto postavách, může jen žasnout nad Boží moudrostí. Tím odpadá také ona starost, zda Brentano nepřipojoval své vlastní názory. A i kdyby! Pokud byl k tomu od Boha povolán, Bůh ho jistě vedl svou prozřetelností. Dnes víme, že i evangelisté psali svá evangelia sice pod vlivem Boží inspirace, ale že přitom zůstali lidmi a podrželi si své vlastní osobitosti, jak dokládají exegeté.

Kdo má ještě námitku, zda dříve tak světsky smýšlející Brentano se hodí k této chudé charismatičce z Dülmenu, ať si vzpomene na jednu dobu. Evangelium napsali dva apoštolové, Matouš a Jan, a Petrův žák Marek. Bůh však chtěl mít ještě čtvrtého svědka. Toho nevybral z okruhu 72 učedníků, nýbrž zvolil si zcestovalého a velmi vzdělaného řeckého lékaře jménem Lukáš, který byl seznámen s řeckou kulturou a napsal své evangelium v řečtině. Boží myšlenky nejsou naše myšlenky, jeho cesty nejsou naše cesty.

V jednom bodě panovalo velké napětí mezi Annou Kateřinou Emmerichovou a jejím okolím na jedné straně a Brentanem na straně druhé. Anna Kateřina Emmerichová viděla do lidských srdcí a bída jejích bližních ležela před ní jako na dlani. Ve své dobrotě srdce nemohla odporovat, když jí lidé v těžkostech prosili o radu, duchovní útěchu a pomoc v modlitbě. Tyto hodiny rozhovorů lásky šly na úkor hodin se zapisovatelem. Brentano si byl vědom, že se zde ztrácí mystické obrazy a souvislosti nedocenitelné hodnoty, když se Emmerichová věnovala celé

hodiny nějaké selce nebo bezmocnému muži. Tak byl mezi oběma přímo naprogramován každodenní konflikt, protože tyto dva požadavky horského kázání nebylo možno převést na společného jmenovatele. Emmerichová byla pod zaslíbením: Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Brentano stál pod jiným zaslíbením: Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Anna Kateřina Emmerichová měla čisté srdce a mohla patřit na Boha. Brentano měl jen jedno přání, aby ani drobet, který padá ze stolu, nepřišel nazmar. To to napětí bylo tak veliké, že jednou hrozilo rozchodem. Když jel Brentano po 3 a půl měsících pobytu v Dülmenu do Berlína, aby se odtamtud definitivně odstěhoval do Dülmenu, obdržel od zpovědníka vikáře Lamberta a od dr. Wesenera dopis, ve kterém ho velmi tvrdě žádali, aby se už do Dülmenu nevracel, a to v zájmu domácího klidu. Brentano napsal ve svém vzrušení smířlivé listy, ve kterých prosil o odpuštění za své smělé způsoby. Nyní zasáhl Overberg a vysvětlil, že zapisování vidění je Boží záměr, a prosil Brentana, aby se vrátil. Brentano dlouho bojoval o své božské povolání a svůj církevní status u Emmerichové. Pobýval v Dülmenu nikoliv jako soukromá osoba a během 5 a půl roku, které strávil u lůžka nemocné charizmatičky, ho duchovní úřady nejen tolerovaly, nýbrž dostával od generálního vikáře a pomocného biskupa Drosteho z Vischeringu (1793–1825 pomocný biskup v Münsteru) a od svého duchovního otce Bernarda Overberga opětovná ujištění, že plní tento úkol z pověření Církve. Tím sankcionovali jeho spisovatelskou práci a dávali jí tak říkajíc církevní imprimatur.

Brentanův život připomíná podobnoství o pokladu, který našel jeden člověk na svém poli, a prodal všechno, co měl, aby získal tento poklad (Mt 13,14–45).

V životopise Emmerichové píše Brentano, jak tento poklad našel: „Nyní poznávám, co je Církev, že je to něco nekonečně více než jen sjednocení stejně smýšlejících lidí. Ano, ona je tělem Ježíše Krista, který je s ní jako její hlava podstatně spojen a je s ní ustavičně ve styku! Teď poznávám, jak nesmírný je poklad milosti a dobra, který Církev vlastní a který je možno přijímat jen v ní!“ (Brentano, *Sämtliche Werke*, sv. 28, 1 str. 576)

A na jiné stránce vyznává: „Cítím, že jsem zde našel vlast, a zdá se mi, že bych tuto záračnou bytost nemohl před její smrtí opustit, že je mi zde přidělena životní úloha a že byly vyslyšeny mé snažné prosby, aby mi Bůh zde na zemi světil poslání, které by bylo přiměřené mým silám a které by mohlo přispět k jeho slávě. Chci vynaložit všechnu námahu, abych poklad milosti, který zde vidím, v dobré vůli a podle svých sil sebral a uchoval.“ (Wegener, s. 272)

Jsem přesvědčen, že onen předpoklad, že Brentano byl pro Emmerichovou zábranou, pochází od začátku od Odpůrce a Lháře, který záhy pochopil, že pod záminkou Božího prospěchu může zvrátit Boží spásné záměry a připravit lidi o radost z Boha a z Církve. Po téměř dvou stech letech je na čase, abychom tuto satanskou lest prohlédli a přijali Boží vůli s plnou radostí, místo abychom se nad ní pozastavovali. Máme všechny důvody pro to, abychom Bohu děkovali, že dal Anně Kateřině Emmerichové tohoto „písaře“, který byl sice hříšník jako Augustin, který se však opět obrátil a všechny síly svého ducha a své fantazie nasadil pro oslavu Boží. Doufejme, že s blahorečením Anny Kateřiny Emmerichové dojde konečně i k rehabilitaci jejího pokorného zapisovatele a poutníka.

Z *Der Fels* 8/9 2004
přeložil -lš-

„Ženu nic nenahradí...“

Nový list Kongregace pro nauku víry o vztahu muže a ženy vyzval k obnově spolupráce mezi mužem a ženou. Takovou vizi není možno uskutečnit, pokud nepoznáme dobře Boží plán pro muže a ženu, tak jak ho papež Jan Pavel II. představil ve své teologii těla. Tak to komentuje teoložka Mary Shivanandanová, profesorka teologie na Institutu Jana Pavla II. pro manželství a rodinu na Americké katolické univerzitě, která je autorkou knihy „Překročit práh lásky: Víze manželství ve světle antropologie Jana Pavla II.“ Shinavandanová řekla agentuře Zenit, že jak muži, tak ženy mohou být nyní skutečně svobodní, pokud pochopí, že jsou stvořeni jeden pro druhého.

List biskupů katolické církve o spolupráci mezi mužem a ženou napadají dnes některé myšlenkové proudy, jejichž ideje nejsou v souladu s původním posláním ženy. Jaká jsou to „myšlenková hnutí“?

V podstatě jsou tyto myšlenkové proudy spojeny se vzeštěm radikálního feminismu. Jelikož ženy při porodu a při dorůstání svých dětí potřebují ochranu, vidí v tom feministky pobídku pro muže, aby ženy utlačovali. Nemluvím zde o komplikovaných těhotenstvích.

Abyste překonaly toto utlačování, musejí si prý ženy za každou cenu podržet kontrolu nad svým tělem, aby jak v rodině, tak ve všech společenských oblastech stály s muži na stejné úrovni. Takový postoj poškozuje jak ženy, tak muže. Jak vysvětluje vatikánský dokument, způsobuje zmatek ve vztahu k lidské osobě.

Jelikož není možné zcela odstranit sexuální odlišnosti, oděluje se pojmově fyzicko-biologická oblast pohlavnosti jako „pohlaví“ od „rodu“ (anglicky „gender“), který je pokládán za společenský výplod. Z tohoto pohledu – zde cituji francouzskou průkopnici feminismu Simone de Beauvoir – neexistuje ženství samo o sobě jako pevná veličina s pevně stanovenými vlastnostmi. Něco takového jako „věčné ženství“ neexistuje.

Jiné feministky jdou ve svém odmítání pohlavních rozdílů ještě dále. Tvrdí, že právo na odliš-

nost je totéž jako právo být utlačován. Ženy nechtějí být „muži“, nýbrž chtějí zcela odbourat rozdíl mezi „být mužem“ a „být ženou“. Především požadují osobní nezávislost a kontrolu nad svým životem. Jak vyzvedává dokument, má toto úsilí o nezávislost hluboce působící vliv na rodinu a společnost.

V 70. letech jsem se zúčastnila výročního zasedání jedné americké organizace pro rodinu. Rodina byla již tehdy definována v několika rovnocenných modelech: tradiční jádro rodiny s otcem, matkou a dětmi; rodina se samostatně stojícími členy rodiny; „záplatovaná rodina“ a rodina dvou „rodičů“ stejného pohlaví. Později v 80. letech začala na veřejných školách kampaň, která prohlašuje v učebnicích rodinné soužití homosexuálů za rovnocenné s bisexuálním životním způsobem.

Vzpomínám si, jakou frustraci to vyvolalo u nás katolíků v jednom výboru pro výběr materiálů pro výuku o rodinném životě. Při našem úsilí uhájit tradiční definici manželství jako exkluzivní a trvalé spojení muže a ženy, které je nejlépejším polem pro plození a rozvoj dětí, byli jsme téměř pokaždé přehlasováni.

Tyto ideje pronikly mezitím do celé sekularizované kultury a dokonce i do katolických institucí. Jak zdůrazňuje dokument, vzniklo společné úsilí feministických biblistek vysvětlovat Písmo nově takovým způsobem, aby

vznikl prostor pro tzv. „osvobození ženy“. Ty se pokoušely postavit se proti textům, které chápaly jako patriarchální a směřující k utlačování, tvrzením, že to, co podle jejich názoru není v souladu s důstojností ženy, nemůže být Boží slovo.

Tak např. Phyllis Birdová a Phyllis Tribleová při své interpretaci zprávy o stvoření nasadily všechny své exegetické schopnosti, aby požehnání plodnosti zredukovaly na ryze živočišnou rovinu a roli vládce připisovaly celému lidstvu. Výsledkem je zkratkové pojetí podstaty muže a ženy a jejich společenství.

Jak se dívá Církev na pravé požadavky ženy?

Dokumente definuje odpověď Církve jako „aktivní spolupráci“. Obsahuje překrásné shrnutí teologie těla Jana Pavla II., které formuloval v letech 1979-1984 při svých střeďních audiencích o Božím plánu s mužem a ženou a s jejich společenstvím. Bez pochopení tohoto základu neexistuje možnost osvobození ani pro muže, ani pro ženu. Simone de Beauvoir si stěžovala, že žena ve vztahu k muži byla vždy označovaná jako někdo jiný. Žena jako někdo jiný je vždy méně než subjekt.

V chápání Geneze u Jana Pavla II. je žena skutečně někdo jiný, ale v žádném případě není méně subjektem než muž. Jeden i druhý jsou subjekt, plně sebezpečující a sebeurčující osoba, stvořená k Božímu obrazu. Žena je prostě „jiný“ tělesný obraz Boha. Navíc žádný z nich nemůže zobrazovat Boha sám. Teprve oba spolu ve svém společenství tvoří úplný obraz Boží trojice.

Jan Pavel II. ve své audienci 14. listopadu 1979 řekl: „Člověk není Božím obrazem ani tak ve své samotnosti, jako spíše v okamžicích společenství. Od počátku nebyl pouze obrazem osamocené Vládce nad světem, nýbrž zcela zvláště obrazem božského společenství osob.“

„Absolutní“ není člověk, nýbrž Bůh a oba – muž a žena – žijí v jedinečném společenství s ním. Zcela jinak než při původních výkladech nestojí žena ve vztahu k Bohu jen skrze svého manžela. Je v každém ohledu rovnocenná osoba. „Rozlišnost“ mezi mužem a ženou neslouží k jejich oddělení, ale k jejich společenství. Muž nemůže existovat sám pro sebe. Jeho existence předpokládá vždy existenci ženy. Jsou stvořeni jeden pro druhého.

Píseň z muzikálu „South Pacific“ to vyjadřuje velmi dobře. Sbor námořníků na idylickém ostrově v Pacifiku si během války stěžuje, že mají všechno, až na ženskou společnost: „Ženu nic nenahradí.“ Taková ženská společnost nemá výlučně smysl v sexuálním uspokojení, to by znamenalo jednat se ženou jako s pouhým objektem. Její společnost musí být vždy prožívána jako vzájemné obdarování. V milosti původní nevin-

nosti byl Adam schopen přijímat Evu v plnosti jejího ženství a ona zase jeho mužství. Mohli se poznávat v souladu s nazíráním na Boha.

Tělo ve svém mužství a ženství má manželský význam: schopnost vyjadřovat lásku. Toto skutečně společenství, které je neúplně vyjádřeno v tělesném spojení, představovalo původní blaženost. Bůh požehnal tomuto společenství darem dítěte. Normou pro vztah mezi mužem a ženou zůstává harmonie původní nevinny. I když pádem do hříchu byl vztah mezi mužem a ženou vzhledem k Bohu zmařen, manželský význam těla byl narušen, nikoliv však zrušen, zdůrazňuje Jan Pavel II.

Vykoupením v Kristu byly tělo a sexualita skutečně vykoupeny. Nemůžeme se sice vrátit do stavu původní nevinny – překonat žádostivost, která může snadno narušit zdravý vztah mezi mužem a ženou, je nutno úsilím a milostí – ale manželství ja-

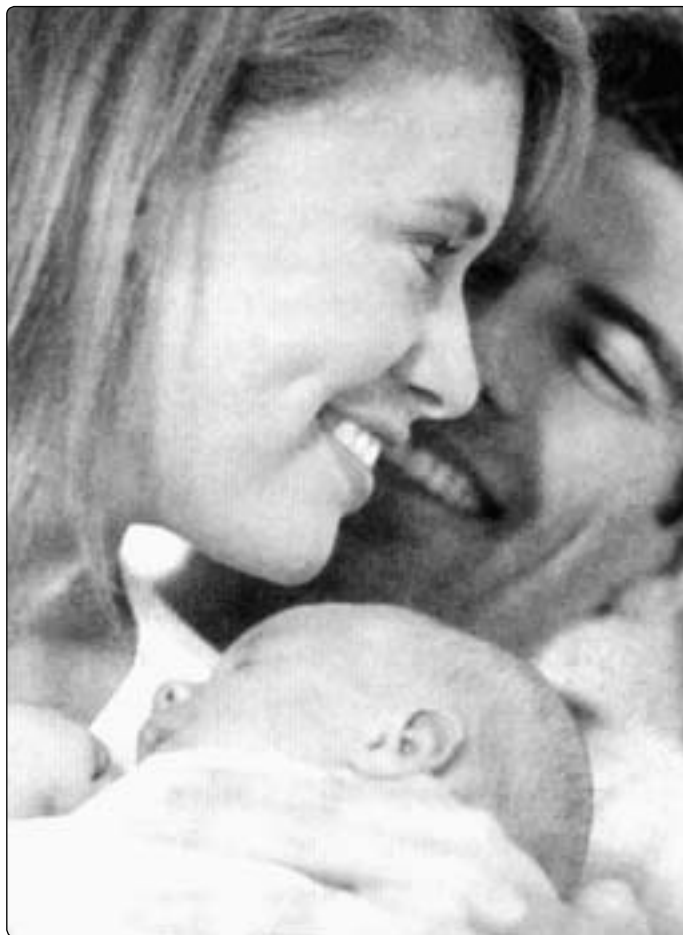
kožto svátost může být obrazem plně provázané jednoty Krista a Církve a posvěcené panenství je novou důstojnou cestou do Božího království. V tom vidí Církev „pravé původní vytýčení cíle nároků na ženu“.

Jaké jsou předpoklady pro „aktivní spolupráci“? Jak je možno je uplatnit v rodině, na pracovišti a ve společnosti?

Když vznikly falešné ideje v oblasti sexuality a ženy, musí existovat také možnost jejich řešení. Encyklika „Humanae vitae“ Pavla VI. – která všude vyvolala odpor – je rohovým pilířem nového feminismu. Je-li tělo totožné s osobou, musí nám způsob, jakým je uspořádáno k tomu, aby vyjadřovalo lásku mezi mužem a ženou, jistě také říci něco o vzájemnosti v jiných oblastech života. „Humanae vitae“ nepojednává jen o špatných následcích antikoncepční mentality. Encyklika je návrhem pravého manželského štěstí a dobrého vztahu mezi mužem a ženou.

Od 70. let se angažují v oblasti přirozeného plánování rodičovství a setkala jsem s manželskými páry, které uvedly učení Církve do praxe. Účastnila jsem se také výzkumných prací k otázce, proč přirozená metoda plánování rodičovství pomáhá manželům ocenit mužství a ženství. Pro ženu je hluboce uspokojující, když jí muž přijímá takovou, jaká je. Když muž může ovládat své přání po pohlavním spojení, roste její láska k němu. Když oba sledují cykly plodnosti ženy, je k tomu zapotřebí vzájemný rozhovor. Vrcholem takového manželství je vědomé zplození dětí a péče o ně. Když manželský pár poznává, jak je Bůh stvořil jako muže a ženu, učí se Bohu více důvěřovat a přenechat jeho vůli všechny oblasti svého života. To se mi jeví jako model „aktivní spolupráce“ na pracovišti, ve společnosti a v rodině.

(dokončení)

Bývalá luteránská pastorka o svěcení žen

Jennifer Ferrarová si nikdy nemyslela, že se jednou stane obhájkyní katolického mužského kněžství. A právě tou se stala, když z postavení luteránské farářky konvertovala ke katolicismu. O svém obrácení hovoří v knize „Katolická mystika: Čtrnáct žen nachází v katolické církvi své naplnění“.

Uvádíme výňatky z rozhovoru, který poskytla agentuře Zenit:

Když jsem vstoupila do semináře, byla jsem obyčejnou feministkou a věřila jsem, že muž a žena jsou si v podstatě rovni. Pokládala jsem to za ulehčení, že mají být svěceny i ženy. Málo jsem se nad tím zamýšlela, a když, tak jen z hlediska ženské rovnoprávnosti. Nebyla jsem ve svém přesvědčení příliš ortodoxní. Studovala jsem na univerzitě náboženství. Přitom jsem sice neztratila svou víru, ale přijala jsem komplex heretických myšlenek. Když jsem byla v semináři, stávala jsem se postupně teologicky ortodoxní, ale když vezme v úvahu prostředí tradičních protestantských seminářů, není se čemu divit. Zvolna mě začala trápit myšlenka, že svěcení žen představuje nový vývoj a potřebuje teologické oprávnění. Nedospěla jsem k vyzrálé obraně, až jsem se stala pastorkou v jedné farnosti. V tu dobu jsem si připadala jako „evangelická katolička“. Evangeličtí katolíci se dívají na luterství jako na reformní hnutí uvnitř katolické církve a pro jednu Kristovu církev. Proto pocítují odpovědnost spolupracovat s Římem.

Skutečnost, že jsem byla luterskou farářkou, mě z teologického hlediska stavěla do nepříjemné situace. Byla jsem překážkou smíření, o kterém jsem uvažovala. To mě přivedlo k tomu, abych se podrobněji podívala na téma svěcení žen.

I když Martin Luther nevěřil ve svěcení žen, našla jsem v jeho spisech podporu této myšlenky. V jeho „Přednáškách ke Genezi“ argumentuje, že Bůh neměl

v úmyslu vyznačit mužům a ženám různé role. Rozlišování mezi pohlavími je důsledek prvotního hříchu našich prarodičů. Jako za trest byla žena podrobena muži, a proto jí byla odňata možnost věnovat se jiným úkolům než domácnosti.

Luther věřil, že mužská nadvláda je otázkou přirozeného zákona. Jako luterská pastorka jsem s tím nebyla srozuměna. Přijímání rovnosti mezi pohlavími, známé v západním světě, bylo s tím v protikladu. Podle Luthera měl zůstat společenský řád zachován i uvnitř církve, aby se evangelium nedělala hanba. Já jsem si myslela, že omezení svěcení na muže se stalo v moderním světě hanbou. Zdálo se mi, že svěcení žen je nejlepší cesta, jak sloužit Pánu.

Když jsem začala přemýšlet o tom, že se stanu katoličkou, nesouhlasila jsem s postojem katolické církve ke svěcení žen a rozhodla jsem se dokonce, že napíšu článek, který měl shrnout, jaké teologické nedostatky mohou konstatovat v katolické pozici a co se mi jeví jako něco hybridního. Abych se na to dobře připravila, četla jsem „Teologii těla“ od Jana Pavla II. Tam jsem poznala pohled na stvoře-

ni, který silně zpochybnil všechny moje feministické představy o mužích a ženách.

Podle Jana Pavla II. nejsou muži a ženy stvořeni ve své podstatě jako stejní. Mužství a ženství nejsou jen přívlastky, nýbrž spíše funkce pohlaví a tvoří základní složku osoby. Muž a žena oba vyjadřují člověka, ale činí tak rozličným a komplementárním způsobem. To byla pro mě zcela nová myšlenka. Rozdíl mezi mužem a ženou spočívají ve způsobu, jak si navzájem vyjadřují lásku. Muži mají v tomto vztahu aktivní roli: manžel je ten, kdo miluje, a žena je ta, která je milována a na oplátku daruje lásku. Pravá autorita se vykonává službou. Jan Pavel říká: „Vládnout znamená sloužit.“

Jako vždy muži a ženy slouží mužským a ženským způsobem. V srdci této rozličnosti rolí spočívá rozdíl mezi mateřstvím a otcovstvím. Bez ohledu na to, co dělají muži a ženy, vnášejí do svého povolání otcovské a mateřské charakteristické vlastnosti. To platí stejně tak pro ty, kteří si zvolili řeholní život, jako pro biologické rodiče.

To znamená, že římskokatolický kněz není jen prostě postava otce: on je duchovní otec. Nyní je třeba vysvětlit něco, co není ve společnosti dosti jasné: otec a matka nejsou zaměnitelní. Ženy nejsou muži, proto nemohou být kněžími stejně tak, jako nemohou být ve fyzickém smyslu otcí. Když do role kněze vklouznou ženy, pak už kněžství není otcovství. Abych tomu po-

rozuměla, musela jsem se vzdát funkcionálního hlediska kněžské služby. Ve většině protestantských vyznání sehrává pastor roli v rámci všeobecného kněžství. On nebo ona hlásají Boží slovo a uděluji svátosti.

V katolické církvi však kněz jedná „in persona Christi“: Kristus je Ženich, Církev je jeho Snoubenka. Tajemství svatby hlásá Starý i Nový zákon.

Podle katolického pojetí kněžský úřad zastupuje samotného Kněze Krista, Tvůrce Nového zákona, Ženicha a Hlavu Církve. To je obzvláště pravdivé v případě Eucharistie, když Kristus vykonává svou službu vykoupení. Je třeba hluboce znevažovat význam snoubeneckého tajemství v plánu spásy, aby bylo možno najít nějaký argument pro svěcení žen. Kdyby Církev světila ženy, došlo by ke zmateční významu mužství a ženství i našeho vykoupení. Zde je ve hře příliš mnoho. Když jsem to skutečně poznala, bylo pro mě relativně docela lehké vzdát se svěcení a přijmout své skutečné postavení v Církvi.

Ptát se, jaká role ženě zůstane, je chybná otázka. Je třeba se ptát, jakou vlastní roli má žena přijmout. V katolické církvi je stále dost práce pro ženy. Pomyslete ostatně na to, že ordinace žen u protestantů je poměrně mladá záležitost. Předtím neměly ženy v luterství vůbec žádnou roli. Protestantské církve jsou absolutně mužské.

Jako luteránka jsem neměla žádný vzor ženské svatosti, který by byl pro mě určující a který by mi mohl poskytovat útěchu. I když mnoho protestantských vyznání světilo ženy, neuznávají význam ženství, mateřství Církve, tak jak je ztělesněno v Marii a v Božím plánu spásy. Nechápu, proč tolik katolíček má výhrady k řeholním sestrám v životě Církve, jako by to byly občanky druhé kategorie. Ony jsou duchovními matkami. Protestanti ženám nikdy takovou roli nepřiznali. Navíc je zde mno-

Ilustrační foto: pastor a pastorka

ho druhů apoštolátu, společností a sdružení, ve kterých se ženy mohou angažovat.

Těm ženám, které se cítí ostrčeny, bych chtěla především říct, že jejich hněvu a frustraci mohu porozumět. Zpočátku jsem byla roztrpčena při pomýšlení, že se budu muset vzdát své ordinace. Přesto bych jim mohla vyprávět, jak můj život jako římskokatolické laičky, manželky a matky našel nový smysl.

Především se pokouším slyšet, co mi říká Církev o tom, čím jsem, místo toho, abych očekávala, že se Církev přizpůsobí tomu, co si já myslím, že má být.

Všeobecně si lidé osobují přímo autoritu, protože očekávají, že instituce má sloužit tomu, aby poskytovala individuálním služby pro psychologický vnitřní život. Když ženy chtějí být kněžkami a tvrdí, že pocítují bolest, protože nejsou kněžkami, vyvozuje se z toho automaticky, že by kněžkami být měly. Ve skutečnosti ženy, které trvají na svém kněžském povolání a pokládají svou bolest za důkaz pravého vnitřního Božího povolání, používají k vysvětlení svých prožitků proměnlivou politiku bolesti a nikoliv katolickou teologii.

Podle ZENIT

Svatořečení bl. Hroznaty

V rámci diecézní poutě do premonstrátského kláštera v Teplé v sobotu 11. 9. 2004 oficiálně zahájil plzeňský biskup František Radkovský při mši od 10.30 hodin diecézní proces svatořečení bl. Hroznaty, patrona plzeňské diecéze, jehož ostatky klášter uchovává.

Zakladatel tepelského kláštera, český šlechtic Hroznata, se narodil kolem roku 1170. Po smrti otce byl vychováván sestrou Wojslawou v Krakově. V dospělosti se vrátil do Čech, kde se oženil, ale manželka i syn záhy zahynuli. V roce 1193 založil Hroznata klášter u řeky Teplé na západě Čech a povolal do něj řeholníky – premonstráty z pražského Strahova. Šlechtic tak splnil slib, který dal Bohu i sobě jako náhradu za dispens od třetího křížového tažení po boku českého knížete Bedřicha. Posléze Hroznata sám vstoupil do tepelské kanonie a přijal bílé řádové roucho přímo z rukou papeže Inocence III. Při jedné ze svých cest po okolí byl Hroznata zajat loupeživými rytíři, kteří jej uvěznil a požadovali od opata tepelského kláštera výkupné. Hroznata však nedovolil výkupné zaplatit a zvolil raději mučednickou smrt ve vězení. Zemřel 14. 7. 1217.

Po staletí prokazovali řeholníci a věřící zakladateli kláštera značnou úctu, která vyústila 16. 9. 1897 v jeho blahorečení. Po vzniku diecéze plzeňské v ro-

ce 1993 byl bl. Hroznata papežem Janem Pavlem II. ustanoven jejím patronem. Relikviář s ostatky bl. Hroznaty je dnes uložen v tepelském klášterním kostele Zvěstování Páně a klášter se stal místem, kam každoročně při diecézní pouti směřují stovky poutníků nejen ze západních Čech, ale i ze sousedního Německa, aby u Hroznatova hrobu pocítili sílu spojující víry.

Biskup Radkovský, který je navrhovatelem zahájení procesu svatořečení, jmenoval členy tribunálu a členy historické komise, složené ze znalců v oboru historie a teologie v čele s historikem Dr. Peterem Kubínem. Víceposulátorem procesu svatořečení je P. Marian Slunečko OPraem. z kláštera v Teplé.

Délka trvání procesu svatořečení bl. Hroznaty bude záviset na rychlosti práce komise, zkoumající Hroznatův život, skutky a zázraky, které se staly na jeho přímluvu. Před samotnou kanonizací Svatým otcem musí ještě proběhnout řízení na vatikánské Kongregaci pro blahorečení a svatořečení.

Pramen: ČBK

Matka Angelika - zakladatelka televizního vysílání EWTN - oslavuje 60 let řádového života a 23 let EWTN

Matka Angelika, františkánská klariska, zakladatelka katolického televizního vysílání EWTN (Eternal Word Television Network), oslavila 15. srpna 60 let svého řádového života. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie vstoupila původem Italka Rita Rizzo do řádu „chudých klarisek věčného klanění“ v Clevelandu (Ohio). Po těžkém úrazu páteře slíbila Bohu, že jestliže bude po operaci opět schopná chodit, vybuduje na jihu klášter. Svůj slib splnila r. 1962, když zřídila klášter „Panny Marie od Andělů“ v Irondale (Alabama).

Přesně 37 let po vstupu do kláštera založila 15. srpna 1981 katolické televizní vysílání EWTN. Během 23 let se z malého studia v jedné garáži vyvinula celosvětová síť katolického televizního vysílání, které vysílá ve čtyřech světových jazycích (anglicky, španělsky, německy a francouzsky) a dosahuje tak do 100 milionů domácností.

„Když nemáš odvahu udělat něco zdánlivě směšného, Bůh také neudělá žádný zázrak,“ zní jeden citát matky Angeliky, z jejíhož humoru hovoří neotřesitelná důvěra v Boha.

I když zakladatelka, kterou v USA pokládají kabelové společnosti za pionýrku kabelové televize, po dvou případech mrtvi-

ce již ve vysílání sama živě nevystupuje, vykazuje vysílání, které neprovozuje reklamu a žije pouze z darů, nesmírný růst. Stále nové kabelové společnosti chtě-

Matka Angelika

jí zařadit také EWTN. Jen v posledním roce přibýlo 20 milionů domácností. „Máme v poslední době fenomenální růst a vysíláme do 104 milionů domácností ve 110 zemích,“ řekl Michael Warsaw, prezident EWTN. „To je důležitý mezník, protože slavíme své 23. jubileum.“

Gratulujeme a děkujeme matce Angelice za mimořádných šedesát let jejího řádového života. Můžeme existovat, protože ona byla připravena uslyšet Boží hlas. V tom vidíme záruku dalšího růstu vysílání.“

Informace o EWTN je možno najít na internetové adrese www.ewtn.de

-sks- 37/2004

ZELENÁ PRO DÍVKY

Čínské ženy mohou opět přivádět na svět děvčátka. Je to obrat v dosavadní čínské populační politice. V důsledku dosavadních antipopulačních opatření, která představovala rozsudek smrti pro celou generaci dívek, se narodilo velmi mnoho chlapců. Nyní je třeba poměr opět vyrovnat. Žena, která porodí děvčátko, bude finančně odměněna a zvýhodněna při opatrování bytu.

Od roku 1981 bylo připraveno o život nejméně 100 milionů dívek. Byly diagnostikovány ultrazvukem a usmrcovány injekcemi ještě v mateřském lůně. Mnohé byly uskraceny bezprostředně po porodu. Mladí mužové dnes mají problém najít životní družku. To vyvolává mnoho únosů žen a jejich sexuální otroctví.

-ktn-

Na troskách rozkvétá nový život

Kázání kardinála Francise Arinze

Kláštéry se nejen zavírají, ale také znovu rozkvétají. Na rozpadlém klášteře Gräfinthal v Sársku vzniklo nové řeholní společenství. Ujalo se tamního mariánského poutního místa. U příležitosti zahájení stavby kostela a kláštera navštívil toto místo kardinál Arinze a při poutní mši 9. května proslovil toto kázání.

Bratři a sestry ve víře, toto shromáždění víry je oslavou několika událostí.

Především je to obnova tohoto klášterního a mariánského chrámu. V této mši budeme prosit Boha, aby tuto práci provázal svým požehnáním.

Náš ctihodný opat – převor nejdůstojnější otec Mikuláš de Wolf slaví 50 let své řeholní profese a 40 let své opatské služby. Chceme se spolu s ním klanět Bohu a vyjadřovat mu své díky, ale chceme Pána také prosit, aby ho dále provázal svým požehnáním.

Slavnost je také začátkem poutní sezóny. Je to velmi krásná tradice katolické církve navštěvovat svatá místa a slavit zde svatá tajemství, která jsou spojena se světcí, vyjádřit zde společně svou víru a vrátit se pak posílněni domů. Měsíc máj je zasvěcen především Matce Boží, která přivádí zvláště v této době své děti do svých svatyní na celém světě.

Draží bratři a sestry ve víře, nyní můžete pochopit, proč jsem přijal pozvání opata De Wolfa a přišel sem až z Říma, abych slavil tyto události spolu s vámi. Současně vám přináším požehnání a pozdrav Svatého otce.

Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila, že se ti splní, co ti bylo řečeno od Pána (Lk 1,45).

My všichni pozdravujeme spolu s Alžbětou velkou víru nejsvětější Panny. Maria je pro nás vzorem víry k Božím plánu v nás. Jak zní naše odpověď? To chci nyní vysvětlit ve třech bodech.

1. Maria je vzorem víry

Panna Maria se projevila mnoha způsoby jako vzor víry pro nás. Když k ní přišel arch-

anděl Gabriel a přinesl jí Boží poselství, že ona, panna, má počít a porodit Božího Syna, zachránce a spasitele světa, Maria uvěřila: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova (Lk 1,38)*. Alžběta, která nesporně myslela na svého manžela Zachariáše, který o poselství anděla zapochyboval a pak musel oněmět, velebí Mariinu víru: *Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila, že se ti splní, co ti bylo řečeno od Pána (Lk 1,45)*.

Když nebylo v Betlémě v útulku místo, kde by porodila svého Syna, a když se pak anděl zjevil ve snu Josefovi a vyzval ho, aby vzal Marii a Dítě a uprchl do Egypta, Maria neklesala ve víře, že její syn je Synem Nejvyššího.

Maria uchovávala ve svém srdci svědectví pastýřů, kteří ji v Betlémě navštívili, i tajemná slova 12letého Ježíše v chrámě, kde ho spolu s Josefem našli (srov. Lk 2,19.51)

Maria přenechala Ježíši úplnou volnost při jeho veřejném působení: výslovně se objevuje na jeho počátku.

Při svatbě v Káně prokázala Maria velkou víru, když řekla svému Synu: *Nemají vína* a lu-

žebníkům *Cokoliv vám řekne, učíte. (Lk 2,4-5)*

„Tak se také blahoslavená Panna ubírala cestou víry a své spojení se Synem udržovala věrně až ke kříži“ (LG 58). Pod křížem dosáhla naše blažená Matka a Ježíšova Společnice vrcholu své víry, lásky a sebeobětování.

Po Ježíšově nanebevstoupení setrvala Maria s apoštoly na modlitbách. A o Letnicích Duch Svatý sestoupil na všechny.

Maria je skutečně v mnoha ohledech pro nás vzorem trvalé a neotřesitelné víry v Boha.

2. Vzor věrnosti k Bohu

Maria je pro nás také vzorem věrnosti k Božím plánu.

Přijala Boží Slovo v duchu a pak ve svém lůně. Byla připravena učinit všechno, aby v ní božská Prozřetelnost mohla uskutečnit dějiny spásy.

Šla spěšně k Alžbětě, aby ji navštívila. Tím přinesla Ježíše k Janovi, aby ho posvětil. V tom se projevuje jako ta, která přináší Krista, aby mohl vykoupit a spasit svět.

Bez pochybování splnila Maria roli, kterou jí Bůh přidelil jeho zrozením, při návštěvě pas-

Panna Maria z Gräfinthalu

týřů a tří Králů, při útěku do Egypta a svým skrytým životem v Nazaretě a konečně nalezením Ježíše v chrámě. Poznali jsme již Mariinu roli při svatbě v Káně, u paty kříže a v době mladé církve o Letnicích. Její role jako Matky Vykupitele a křesťanů se ve všech těchto událostech jasně prokázala.

Na konci svého pozemského života byla Maria vyvýšena Pánem – „Jako Královna všeho tvorstva od Pána vyzdvižena, aby se dokonaleji připodobnila svému Synu, Pánu pánů“ (srov. Zj 19,16) a Vítězi nad hříchem a smrtí (LG 59). Blahoslavená Panna Maria plní svou úlohu v nebi jako naše přímlyvkyně u svého Syna. Maria, požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný je plod života tvého, Ježíš.

3. Naše odpověď

Jaká je naše odpověď, draží bratři a sestry? Musíme nejprve děkovat Bohu za podivuhodné skutky, které uskutečnil v Marii, a chválit ho za to.

Prosíme naši blahoslavenou Pannu, abychom obdrželi hlubokou víru v Boží prozřetelnost a větší ochotu plnit Boží vůli. Pro každého z nás je viditelná nejprve v povinnostech našeho stavu, ať už jako manželů anebo samostatného věřícího, jako kněze či Bohu zasvěcené řeholní osoby. Stáváme se svatými především hlubokou vírou, která se projevuje ve věrnosti v maličkostech každodenního života. Poznáváme Boží vůli také

Kardinál Arinze při jednom svém temperamentním děkovném gestu na své návštěvě v klášteře Gräfinthal v Sársku

Noví blahoslavení Katolické akce (1)

Pedro Tarrés y Claret

z víry Církve, kterou Ježíš založil a poslal, aby všem lidem donesla dobrou novinu. Svatý Cyrián řekl: „Nikdo nemůže mít za Otce Boha, kdo nemá za matku církev.“ (De unitate, 6, PL 4, 519; SROV. KKC 18,1). Držme se proto toho, co nám papež a biskupové říkají.

Prosíme také Boha, aby opata Dona Mikuláše de Wolfa obdaroval svým požehnáním, když oslavuje své jubileum jako mnich a opat. Naše modlitba platí také klášteru, aby získal mnoho nových povolání, aby v novém klášterním kostele zaznívala modlitba hodin ve velkém sboru mnichů.

Mnišské sídlo Gräfinthal je věnováno rozjímavému životu. Povoláním těchto mnichů je, aby ve dne i v noci přednášeli díky a prosby za všechny bratry a sestry na světě. Činí tak také z pověření Církve v ustavičném slavení liturgie, která je tajemným zdrojem milosti a síly pro celý křesťanský lid.

Gräfinthal je požehnáním pro církev i pro sekularizované okolí. Je však také znamením, kterému bude odíráno. Bůh zná odvahu a trpělivost malého společenství, které přineslo modlitbu Církve zpět na toto místo. Uprostřed tohoto světa je klanění Bohu jediná cesta k budoucnosti lidstva.

Modlíme se také za všechny poutníky, kteří dnes přišli na toto svaté místo. Modlíme se, aby každý z nich rostl denně v katolické víře a dával velkodušnou odpověď na zcela osobní a jedinečné povolání, které se má uskutečnit v životě jednoho každého člověka. Kéž naše duše rostou každý den ve víře a v krásě, abychom se připravili jako ozdobená nevěsta vyjít vstříc svému Ženichovi. Kéž Ježíš Kristus, který dal za nás svůj život a který slíbil, že všechno obnoví (srov. Zj 21,5), nás vždy zachová ve své lásce. Jemu buď čest a sláva na věky. Amen.

*Der Fels 8/9/2004
překlad -lš-*

Narodil se 30. května 1905 v Manrese, v provincii Barceloně jako syn vzorných věřících rodičů, kteří měli ještě dvě dcery Františku a Marii. Petr byl pokřtěn 4. června ve farnosti Panny Marie Karmelské.

Otec byl mechanik a kvůli práci se musel i s rodinou často stěhovat (Badalona, Mataró, Barcelona). V Badaloně přijal Petr svátost biřmování 31. května 1910. Jako chovanec otců Scopolii přistoupil k prvnímu svatému přijímání 1. května 1913. V roce 1914 se rodina přestěhovala do Manresy a v tomto městě studoval Petr u jezuitů.

Dospívající Petr byl veselý a otevřený povahy, byl laskavý k rodičům a sestrám, miloval přírodu, měl básnickou duši, kontemplativní a mystickou. Pomáhal v lékárně panu Josefu Balaguerovi, který ho orientoval k dalšímu studiu.

Jelikož dostal studijní stipendium, umožnilo mu to získat bakalářský titul na koleji sv. Ignáce. Další stipendium obdržel díky přímluvě několika lékařů, kteří si mladíka oblíbili. Tak získal lékařský titul na univerzitě v Barceloně. V roce 1921 se usadil v Gracii, navštěvoval oratoř sv. Filipa Neri a stal se duchovním synem P. Jaume Serry (1922–1936).

Stal se členem Federace křesťanské mládeže a pracoval v ní s velkou apoštolskou horlivostí. Federace byla součástí Katolické akce podle intencí Pia XI. a věnovala se modlitbě, studiu a apoštolské aktivitě pod vedením místní hierarchie. Petr Tarrés našel v katolické akci bohaté uplatnění. Tajemstvím duchovního života bojujících katolíků byla pro něho eucharistická úcta a dětinná láska k Matce Boží.

V červenci 1925 zemřel jeho otec a krátce nato měla jeho matka nehodu, po které zůstala do konce života invalidní.

V roce 1928 po získání lékařského diplomu se trvale usadil v Barceloně. Mezitím obě jeho sestry vstoupily do kláštera Neposkvrněného Početí. Spolu se svým druhem dr. Gerardem Manresou založil Petr sanatorium a kliniku Naší Paní de la Merced v Barceloně.

Při výkonu lékařského povolání vynikal bliženskou láskou a zbožností. Nikdy neztrácel dobrou a veselou náladu, která mu umožňovala zacházet s nemocnými jako s rodinnými příslušníky.

18. července 1936 odešel do kláštera Monserrate na duchovní cvičení, která však byla přerušena národním povstáním. Již 21. t. m. se Petr odebral na generalitu a podařilo se mu získat pro klášter policejní ochranu před útoky anarchistů. Utekl do Barcelony a tam nosil tajně svaté přijímání těm, kteří byli obětí pronásledování rudými milicionáři. Nakonec sám unikl před pronásledováním.

V červenci 1938 musel narukovat k armádě jako vojenský lékař. Díky odvaze a obětavosti si získal velkou oblibu a samotní vojáci žádali, aby byl povýšen na kapitána. Část svého času věnoval studiu latiny a filozofie. Připravoval se tak na budoucí kněžské povolání a nikdy nevynechal příležitost k vyznání své víry.

V lednu 1939 se vrátil domů. 29. ledna se Barcelona vzdala národní armádě. Zapojený do normálního života pokračoval ve výkonu lékařského povolání, plnil některé úkoly Katolické akce a připravoval se na vstup do semináře v Barceloně. K tomu došlo 29. září 1939.

V roce 1941 zemřela jeho matka. Petr přijal nižší kněžská svěcení, pak byl vysvěcen na podjáh-

na, jáhna a 30. května 1942 přijal kněžské svěcení. Biskup ho jmenoval kaplanem ve farnosti svatého Štěpána v Sesrovile. V roce 1943 na pokyn biskupa odešel na papežskou univerzitu v Salamance a získal zde v roce 1944 licenciát teologie.

Vrátil se do Barcelony a zde byl pověřen různými pastoračními úkoly: pracoval v Katolické akci v sekci pro mládež, byl asistentem v centru katolických žen a dívek ve farnosti sv. Vincence v Sarrià, kaplanem komunity sester františkánek Neposkvrněného Početí (1945).

Při těchto apoštolských aktivitách, jimiž byl pověřen, mu nechybělo obtíží a překážek, pro které mnoho vytrpěl, ale na vše dokázal odpovídat jednáním podle evangelia s láskou, moudrostí a silou, a tak rozséval z kříže semeno svého apoštolátu. 17. listopadu 1945 napsal do svého deníku, že se vždy cítil ponořen do oceánu apoštolátu, o kterém tolik snil, se stejným zápallem a nadšením, s jakým jako laik pracoval ve Federaci. Před smrtí vyjádřil velkou radost, že mohl pracovat v Katolické akci pro ženy v Sarrià, a řekl: „Jsem synem dělníka. V nebi budu pracovat pro všechny.“

17. května 1950 zjistila u něho biopsie rakovinu lymfatických cév. Nemoc prožíval Petr Tarrés v úplné odevzdanosti do Božích rukou a obětoval svůj život za posvěcení kněží. Zemřel 30. května 1950 ve věku pouhých 45 let na klinice, kterou kdysi sám založil.

Byl pochován na hřbitově v Montjuic. 6. listopadu 1975 byly jeho ostatky přeneseny do farního kostela sv. Vincence v Sarrià, kde odpočívají dodnes.

L'Osservatore Romano

blah. Petr Claret

O podstatě svatých andělů

V září jsem měl možnost sloužit mši svatou v kostele jednoho poustevníka, kde na jediném oltáři malého kostelíka byl obraz Matky Boží s mrtvým Synem na klíně a kolem dokola byl celý zástup bytostí, zobrazených jako malé děti s křídly se zlatými perutěmi; vyhlížely velice mile – zřejmě andělé.

Chceme-li si představit nepředstavitelné, narazíme nutně na nesrovnalosti. Proč zobrazil umělec anděly právě jako malé děti? Protože právě děti jsou svěží, plné života a roztomilosti a všechno to je možno analogicky říct také o andělech. Jsou neopotřebovaní, svěží a pomilováníhodní.

Nicméně musíme překročit hranice těchto představ, protože svatí andělé mají také jiné rysy. Jsou nám ve Zjevení představeni jako tajemné, mocné, všechno lidské překračující a přímo strach vyvolávající bytosti. Na mnoha místech Písma svatého je doloženo, že první oslovení, s nímž se andělé obrátili na lidi, bylo: *Neboj se!* Musí v nich být něco, co budí strach. Toto oslovení použili, když oznamovali Zachariášovi narození Jana Křtitele. Také Marii řekl anděl: *Neboj se, Maria*, když jí přinesl poselství. Pastýři uslyšeli jako první slova: *Nebojte se!* A ženy u hrobu, u prázdného hrobu, andělé poučili, že se nemají bát.

Andělé jsou tedy bytosti, které daleko překračují všechna lidská měřítka jako mocné, tajemné a strach vyvolávající bytosti, takže lidská slova a lidské představy vlastně nestačí k tomu, aby je popsaly. Bůh dal nositelům Zjevení dar, že mohli patřit na anděly, a oni se pak pokusili svá vidění popsat lidskými obrazy. Tak např. prorok Ezechiel:

Viděl jsem cosi podobného čtyřem bytostem, které se podobaly člověku. Každá měla čtyři tváře a čtyři křídla. Jejich tváře se podobaly tváři lidské, zprava měly všechny čtyři tváře lví, zleva mě-

ly všechny čtyři tváře býčí a všechny čtyři měly také tváře orlí. Jejich křídla byla rozpjata vzhůru. Každá se přimykala dvěma křídly k druhé, a dvěma si přikrývaly tělo. Každá se pohybovala přímo vpřed. Chodily podle toho, kam je vedl duch. Svým vzhledem se ty bytosti podobaly hořícímu řěvavému uhlí. Vypadaly jako pochodně a oheň procházel mezi bytostmi a zářil. Z toho ohně šlehal blesk. Ty bytosti pobíhaly sem a tam, takže vypadaly jako blýskavice. (Ez 1,4–14)

Tak je nutno mluvit a psát, chceme-li vyslovit nevyslovitelné. Andělé jsou v sousedství ohně – s ohněm máme vždy co do činění v Boží blízkosti – zářící podoby, která daleko překračuje lidská měřítka.

Je významné, že v Novém zákoně se vždy zjevují jako muži. Tím má být označena jejich síla a jejich působení na veřejnosti.

Andělé jsou čistí duchové. Nic tělesného je nesvazuje. Čistí

duchové jsou pro nás nepředstavitelní. Když o nich chceme vůbec něco vyslovit, je to jako koktání, ubohé koktání, které jistě není falešné, ale je to jen slabý odlesk skutečnosti, totiž duchovosti andělů. Svatý Tomáš nazývá anděla *forma subsistens*, forma, která existuje sama o sobě, protože tím je třeba vyloučit, že mají cokoliv společného s látkou. Protože jsou duchové, nejsou vázání ani na čas, ani na prostor. Oni však nejsou pozdviženi zcela nad všechny čas a prostor tak jako Bůh. Někde jsou zprostornění a zčasověni. Mají určité místo, určitý prostor, okruh své působnosti, ve kterém jsou přítomni, a my můžeme být přesvědčeni, že jsou přítomni, když tyto postavy na oltáři poustevny své oprávnění. Účastní se naší bohopycty.

S neuvěřitelnou rychlostí se mohou pohybovat z místa na místo, je to okamžité, náhlé, jed-

noduché sebepřemístění. To je důvod, proč se zobrazují s křídly. Pohybují se nejen neuvěřitelně rychle, ale mohou proniknout do nejneprístupnějších míst. Mohou působit určitým způsobem v duchu i v těle člověka.

Mají poznání, které převyšuje všechno lidské poznání. Jejich poznání se liší od lidského asi tak, jak se liší zření génia od života člověka, který žije zcela vegetativním způsobem. Mají dalekosáhlé a hluboko pronikající poznatky.

Jejich poznání odpovídá jejich vůli. Protože mají pronikavé a všeobsahující poznání, které je v Bibli přestavováno jako tvář (u Ezechiela) nebo jako oko (v Apokalypse), proto přijímají svá rozhodnutí, svou vůli bez váhání, bez dlouhého uvažování, okamžitě a pevně. Nevracejí se zpět. Andělé mají také řeč. Nevíme, jak tato řeč vypadá. Musíme se domnívat, že se dorozumívají, když zjevují navzájem rozhodnutí své vůle.

Nesmíme ovšem své představy o andělech také přehánět. Jsou a zůstanou Božími tvory, tzn. že jsou na něm závislí. Mohou konat jen to, co jim Bůh dovolí nebo přikáže. Andělé jsou vykonavatelé a uskutečňovatelé Boží vůle.

Svou povahou jsou mocní a velicí, ale ještě mocnější a větší je jejich nadpřirozená povaha. Jsou nejen duchové, to je jejich přirozenost, ale jsou to také duchové naplnění Duchem Svatým – to je jejich nadpřirozená povaha. Jsou zapojeni do

Andělé doprovázejí nanebevzetí Panny Marie, lekcionář z Reichenau (1010–1030), Dómská knihovna v Hildesheimu

Božích životních projevů. Jsou v onom stavu, kterému říkáme nebe. *Patří na Boha*. Tak to vyjadřuje Písmo svaté: patří na Boha a milují Boha a to je stav dokonalosti, ve kterém tráví svůj život. Jejich celé bytí je patření na Boha a klanění se Bohu. Slaví nebeskou liturgii, jak nás ujišťuje svatý Jan v Apokalypse: *Před trůnem a po stranách trůnu stály čtyři bytosti plné očí vpředu i vzadu. Bez ustání ve dne v noci volaly: Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh vševládny, který byl, který je a který přijde* (Zj 4,6-8).

Andělé se realizují v Boží oslavě. Dosáhli oné dokonalosti, které my jdeme vstříc. Proto mohli ti, kteří viděli Štěpána umírat, spatřit na jeho tváři ne-

tářství se v nebi nenosí, právě tam jsou rozdíl.

Písmo svaté mluví o trůnech a mocnostech, knížectvích, silách. Někteří církevní otcové hovoří o devíti andělských kůrech. V každém případě existuje v nesmírném zástupu andělů členění a hierarchie. Víme, že nejmocnější andělé stojí na čele, jako jsou Michael a Gabriel. Každý anděl ví, že zaujímá místo, které odpovídá Boží vůli, a je šťastný, že je právě na tomto místě. Nikomu nezávidí. Žádný z andělů není naplněn závistí, nýbrž všichni radostně a vděčně přijímají postavení a skutečnost, kterou jim Bůh udělil.

Když slavíme mši svatou, myslíme na to, že andělé jsou

Anděl z knihy Zjevení sv. Jana, Bavorská státní knihovna

beský odlesk a říkali: To je tvář anděla! Štěstí a radost, blaženost z patření na Boha se ukázaly na tváři umírajícího Štěpána.

Andělé mají tedy podstatu, která se stravuje v Boží chvále. Existují tím, že se klanějí Bohu. Andělů je nepředstavitelné množství. Písmo svaté nám dává tušit, že andělé tvoří nekonečné zástupy. A tyto zástupy nejsou neuspořádané, nýbrž mezi nimi panuje řád. Rovnos-

nám nablízku. Můžeme být přesvědčeni, že nebeské zástupy se na tomto svatém místě účastní nejsvětější oběti. A když po preface voláme Svatý, svatý, svatý, pak se připojujeme k andělům. Preface to přece výslovně říká. Připojujeme se k andělům a prosíme, aby nás vzali do svého sboru. Jaká je to pro nás čest, že můžeme chválit Boha s velkými a mocnými anděly!

-sks- 36/2004

NOVÉ SKANDÁLY V USA

Diecéze Boston hrozí další vlna odhalených případů polhavního zneužívání mladistvých kněžími. Je připravena zpráva o 140 případech z let 1950-1980. Vyžádá si to odškodné ve výši více než 16 mil €. Arcidiecéze jedná s pojišťovacími společnostmi, aby tak získala část potřebných prostředků.

vědecký titul z teologie. Znamená to „naslouchat“ mu stále a bez ustání se vši možnou otevřeností, pokorou a vděčností, ať si k tomu zvolí jakoukoliv cestu.

Že jsme jeho slovo uslyšeli, neznamená, že jsme je správně pochopili a přijali. Při přijímání božské pravdy nám může náš rozum být stejně tak dobře pomocníkem jako překážkou. Pokud nasloucháme božským pravdám jako výkladům matematiky s cílem vytvořit si svůj pevný spolehlivý systém, své vlastní „jasno“, můžeme se nakonec paradoxně stát „nevěřícími křesťany“, kteří už všechno ví, a proto ničemu nevěří. Přistupujeme tak svým způsobem na materialistický výklad náboženství jako záplaty na nevědomost, která je potřebná potud, pokud nám „věda“ a s její pomocí rozum všechno nevysvětlí. Odkrajujeme z víry to, co už nám připadá překonané. Tak např. už nepotřebujeme anděly, různé modlitby a svátostiny a nakonec ani svátosti.

Dobry Bůh nás však ani v takovém případě neopouští a posílá své proroky, aby nám znovu a živě připomínali zapomenutou podstatu. Nemáme je však rádi, protože nám berou naši jistotu, že všechno víme, a myslíme si, že kdybychom je přijímali, pokazili bychom si zbytek dobré po-

věsti u tohoto světa, jako že věříme pověrám. Jenže právě tento svět se sám stále více utápí v nejrůznějších pověrách, protože jsme se pro něho se svým rádobou libivým salonním křesťanstvím s falešným uspokojením stali překážkou pro svědectví o pravé víře. Lidé však dychtí a žízni po podstatě. Když nám Ježíš skrze svou pokornou služebnici podrobně vykládá, jak máme rozumět tomu, co prožíval a říkal na tomto světě, odstrčíme to raději stranou jako básnický výmysl. Čím to, že nám ti, kteří sami na sobě vydávají svědectví o Ježíši ukřižovaném a zmrtevýchvstalém, jsou spíše na obtíž, místo abychom jim byli vděční? Jenže to, co nevyhovelo našemu „náboženskému vkusu“, nachází ve filmovém zpracování překvapující a přesvědčující ohlas v širokých masách. Lidé objevují neznámého Ježíše v jeho odpouštějící lásce. Co z toho plyne? Atraktivním neuděláme křesťanství my. Atraktivním je udělal jednou provždy sám Boží Syn tím, že za nás trpěl a zemřel na kříži. Je třeba hlásat Ježíše ukřižovaného a zmrtevýchvstalého. Je na čase přestat vědět a začít věřit, jen tak se můžeme dočkat vytoužených zázraků. Víra totiž ví, že největší zázrak je obrácení lidského srdce.

-red-

VÝČITKY SVĚDOMÍ

Ve Vídni se konala konference Mezinárodního sdružení odborníků a svazů pro potraty a antikoncepci. Na této konferenci vystoupila také švédská gynekoložka, která ve svém referátu „Etické úvahy o potratu“ přiznala, že jednoho dne, když prováděla šestý potrat, byla pojednou z ničeho nic překvapena myšlenkou, zda se dostane do nebe. Ta myšlenka jí působí starosti, protože věří, že její matka je v nebi, a ráda by se s ní opět setkala. Z jedné studie vyplývá, že nejen matky, ale i zdravotní personál potratových klinik má pocit smutku, hanby, viny i hněvu, se kterým musí bojovat. Přesto se snaží uvěřit, že jejich práce podporuje práva žen.

EUTANAZIE I U DĚTÍ

Katoličtí lékaři kritizují rozhodnutí, podle kterého bylo holandské klinice v Groningenu uděleno povolení, aby aplikovala eutanazii i u dětí mladších 12 let, jejichž utrpení je nesnesitelné nebo které trpí nevy léčitelnou nemocí.

Zatímco se oficiálně usiluje o to, ukončit nesnesitelné utrpení, ve skutečnosti se povoluje usmrcení člověka bez jeho souhlasu. Děje se tak ve společnosti, kde se usmrcování dospělých stalo legální. Toto rozhodnutí otevírá možnost usmrcovat mentálně postižené bez jejich souhlasu pouze na základě vnějšího rozhodnutí. To vše hrubě porušuje etický kodex lékaře.

PAPEŽ PIUS XII. (33)

Petroni opakoval změněným hlasem věty, které Ciano v rozhodující hodině v Palazzo Venezia vmetl svému tchánovi do obličeje: „Co má znamenat, duce, tvoje námitka, že z naší strany nemůže být válka ukončena, protože spojenecká povinnost vůči Německu od nás požaduje bojovat dále na straně spojenců? Jestliže nyní uzavřeme mír, pak Itálie nezradí Německo, neboť Německo už předtím Itálii zradilo. Führer se v roce 1939 vůči nám zavázal, že nevyvolá válku, a zatím německý generální štáb už stanovil datum útoku na Polsko. Já sám jsem četl tvůj dopis vůdci během setkání v Salcburku, v němž od něj požaduješ, aby nezačínal válku před rokem 1943 nebo 1944. Ale Němci na to neslyšeli, neoznámili nám ani svůj plánovaný vpád do Polska, ani své pozdější akce proti Francii, Belgii, Holandsku, Dánsku, Norsku. My nemůžeme být pokládáni za zrádce, protože jsme byli sami zrazeni!“

Nepodařilo se však skromnému Petronimu napodobit stejně nedbalou jako arogantní sebejistotu, jež Galeazza Ciana neopustila ani v kritických situacích. Svým vlastním hlasem informoval dále spisovatel zklamáných:

„Když Ciano promluvil, požadovalo více členů fašistické velké rady odstoupení Mussoliniho. Až do rána 25. března trvala beznadějně vedená nedůstojná debata. Po nekonečných vzájemných obviňováních došlo k hlasování. To dokázalo, že většina je proti Mussolinimu a tím proti válce. Ciano opustil Palazzo Venezia, aby se vydal nejkratší cestou na vatikánské velvyslanectví. Král rozkázal Mussoliniho zatknout a vyslovil jmenování maršála Badoglia, když si na odpoledne pozval diktátora k sobě do vily Savoia. ‚Malý král‘, jak byl Viktor Emanuel III. nazýván, řekl ‚velkému‘ Mussolinimu, který se stal apatický, silná slova:

‚Vy jste dnes nejvíce nenáviděným mužem v Itálii,‘ začal král rozhovor, který skončil po dvaceti minutách tím, že byl Mussolini při opuštění vily Savoia jedním kapitánem karabiniérů vyzván, aby nastoupil do připraveného policejního auta, které ho zbesilou jízdou unášelo do Palazzo Venezia – do vězení.“

„Žalostný konec diktátora,“ konstatoval jsem.

Petroni, zcela v zamyšlení: „A žalostným způsobem. Monarchie se bezpochyby zasloužila o nekrvavě vykonaný převrat. Ale způsob? Žádný Ital jej necítí za důstojný. Jak ubohé – jak trapné.“

„A co si o tom myslel Vatikán?“ zeptal jsem se. „Vatikán,“ odpověděl mi Petroni, „nebyl překvapený. Kardinál státní sekretář přijal hlášení o pádu Mussoliniho, aniž by tím rušil papeže. Maglione klidně vyčkal 25. března obvyklé hodiny své audience.“

Jedna část akce tedy proběhla podle programu. Druhá, podstatná část akce však teprve čekala. Vatikán dal Savojskému domu potom šanci, aby současně s převratem ukončil také válku. Vatikán znal smýšlení lidu velmi dobře. Svržení diktátora mohlo pro něj znamenat jen prostředek k docílení míru. Kdyby míru nebylo dosaženo, byl prostředek pochybný. Neboť nebylo tolik osob nenávidících diktátora jako naopak jeho válku.

Vatikán měl pravdu se svou předpovědí: Když byla v rozhlase oznámena zpráva o pádu

Mussoliniho, chopila se římského obyvatelstva nepopsatelná mírová euforie. Toto opojení však zcela náhle odumřelo, skomíralo od ulice k ulici, od člověka k člověku. Co se stalo? Badoglio promluvil v rozhlase – mnoho slov, ale Římané z toho vyrozuměli jen jedno: Bojujeme dál! Válka, tato zatracená, špinavá, krvavá válka zase pokračuje! Co následovalo, co zbylo, byla jen kocovina, vstřízlivění.“

„V měsíci červenci 1943 se přihodilo opět něco významného,“ připomněl jsem. „Ve Vatikánu se objevil muž, se kterým papež spojil nové mírové naděje. Jeho jméno bylo: Ernst svobodný pán von Weizsäcker.“ Sotva jsem vyslovil toto jméno, Petroni zvolal: „Weizsäcker! Aristokrat, bývalý císařský důstojník námořnictva, diplomat staré školy, jemu rovní už vymřeli – bohužel!“ Poté vzpomínal: „Weizsäckera předcházela pověst, že jako státní tajemník na ministerstvu zahraničí udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby zabránil vypuknutí války. Pro-

to se o něm dalo ve Vatikánu s důvěrou předpokládat, že také jako velvyslanec Německé říše u Svatého stolce bude připraven podporovat každý pokus papeže zkrátit válku.“

XVI.

Když Weizsäcker 5. července 1943 vstoupil do papežova pokoje, aby předal pověřovací list, zněla bilance jeho čtyřapůlleté činnosti jako státního tajemníka v ministerstvu zahraničí takto: „Nic se neuskutečnilo podle mé představy. Válka vypukla. Rozšířila se ve světovou válku. Nějakému smířčímu vyrovnání jsme vzdáleni dále než kdy jindy.“

Stejně negativně mohl bilancovat i Pius XII.

Ale oba muži navzdory všem skličujícím zkušenostem dychtili po tom, aby zahájili nový pokus o mír.

Když opouštěl Berlín, ohlásil se Weizsäcker u Hitlera, a to za zády Ribbentropa, který se o této návštěvě dověděl teprve do datečně. Ministr zahraničí přišel příliš pozdě, aby zabránil příslibu, který si Hitler od Weizsäckera vynutil – totiž: Při trvání války by se měl uplatňovat mezi církví a Říší určitý druh příměří.

Italové kapitulovali. A do Říma nenarukovali nejdříve spojenci, nýbrž Němci. Kdo zná Řím, ví, kolik je ve městě rozmístěno církevních pozemků, které si podle různého stupně činí nárok na status nedotknutelnosti. Pochopitelně, že se obyvatel neutrálního Vatikánského státu zmocnila nervozita, když 10. září zároveň viděli, jak na příjezdovou silnici mezi Itálií a Vatikánem, rozdělené šikmo přes asfalt bílou čarou, vpochodovala místo očekávaných spojenců Sherman-Panzer SS-Komanda. Byly to však papežské instituty, kláštery v Římě – samotných 72 národních kolegií, které se staly útočišti pro mnohé, kteří měli důvod nepadnout do rukou německé okupační armády.

(Pokračování)

ZVLÁŠTNÍ ZPRÁVA

Podle hollywoodského hospodářského magazínu se prodalo v prvním týdnu distribuce 9 mil. exemplářů DVD a VHS záznamů Gibsonova filmu *Umučení Krista*. Podle 20th Century Vox je to nejprodávanejší film všech dob. Překračuje dosavadní rekord prodeje trilogie *Pán prstenů*.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA VELEHRADĚ DO KONCE ROKU 2004

5. 10. – 9. 10.	Exercicie s Pannou Marií	P. J. Hladiš, SJ
10. 10. – 14. 10.	Duch. cvičení pro důchodce, nemocné a osamělé	P. J. Čupr, SJ
27. 10. – 31. 10.	Duch. cvičení pro muže a ženy žijící v manželství	P. M. Kabrda, SDB
4. 11. – 7. 11.	Víkend pro snoubence – příprava na manželství	P. J. Berka, OPraem
5. 11. – 7. 11.	Panna Maria „Cesta ke kráse“	P. S. Weigel
7. 11. – 12. 11.	Kněžské exercicie	P. Vojtěch Kodet
12. 11. – 16. 11.	Ignaciánské exerc. pro všechny	P. S. Peroutka, SJ
1. 12. – 4. 12.	Adventní duch. cvič. pro všechny	P. A. Dabrowski, OFM
8. 12. – 12. 12.	Adventní duch. cvič. pro všechny	P. S. Peroutka, SJ
13. 12. – 17. 12.	Adventní duch. cvič. pro všechny	P. P. Vaculík, SDB
30. 12. – 1. 1. 05	Duch. obnova formou večerádla	P. Š. M. Filip, OP

Přihlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, Salašská 62, 687 06 Velehrad, tel./fax: 572 571 420, 572 571 531.

V sobotu dne **9. října 2004** se uskuteční další **Pochod pro život v Brně** z kostela Sv. Rodiny na Grohově ulici. Bude zahájen mší svatou v 9.30 hod.

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze 6 – Dejvicích, Proboštská 3 zvou mladé lidi ve věku od 16 do 30 let v sobotu 16. října 2004 od 9 do 17 hod. k zamyšlení nad tématem **Eucharistie – Otcův chléb**. Přihlášky a informace do 10. října u sestry Michaely, tel. 224 322 421.

Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje **seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání** pro mladé muže v sobotu 30. října 2004 od 9.00 do 17.00 hod. v církevním domově mládeže Petrinum, Veveří 15, v Brně. Cena je 300 Kč. Přihlášky a ústřížek zaplacené složenkou posílejte na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00, Brno, tel.: 543 215 265, b. ú.: 1986 4366 0287/0100, e-mail: brnomen@milesjesu.com.

OPRAVA: SOUKROMÁ GYNEKOLOGICKÁ AMBULANCE v Jaroměřicích nad Rokytnou nabízí ženám ošetření bez rizika nucení k potratu a následného ponižování. Ordinuje MUDr. Xenie Preiningerová, lékařka, která je věřící a zásadně proti antikoncepci. Prosíme ženy (i starší), aby tuto lékařku podpořily v její bohubilé činnosti. **Ordinační hodiny: pondělí 13.00–16.00 hod., středa 6.30–17.30 hod.** Telefon k případnému objednání: 568 440 045. Přátelé Hnutí pro život

OTŘESNÝ PASTÝŘSKÝ LIST

Švýcarští biskupové vydali společný pastýřský list, který se týká velmi špatné situace katolické církve v nejobtější zemi Evropy. Je to otřesná bilance výsledků sekularizace. Církev musí opět misijně působit, a to ve vlastní zemi. Biskupové si lámou hlavu, jak dosáhnout obratu v neradostné situaci. Zatím nic nenavědčuje, že by měl nastat obrat k lepšímu, ze společnosti se zcela vytratilo katolické prostředí. Je to zřejmé z toho, že rodiče prakticky přestali svým dětem předávat poklad víry. Není to otázka peněz, kterých nechybí, a většina lidí je pokřtěná. Chybí však opravdové přesvědčení, které by dokázalo získat lidi pro Krista.

Je to trochu pozdní lítost švýcarského episkopátu. Na tuto situaci reagoval již před mnoha lety tehdejší arcibiskup v Churu Wolfgang Haas. Výsledek byl ten, že se stal nežádoucí podobně jako biskup Krenn v Rakousku a byl prakticky ze Švýcarska vyštván do Lichtenštejnského knížectví, kde pro něho Svatý stolec zřídil arcibiskupský stolec.

Liturgická čtení

Neděle 3. 10. – 27. neděle v mezidobí

1. čt.: Hab 1,2-3; 2,2-4
 Ž 95(94),1-2,6-7b,7c-9
 Odp.: 7c-8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlas! Nezatvrzujte svá srdce!*)
 2. čt.: 2 Tim 1,6-8,13-14
 Ev.: Lk 17,5-10

Pondělí 4. 10. – památka sv. Františka z Assisi

1. čt.: Gal 1,6-12
 Ž 111(110),1-2,7-8,9+10c
 Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 10,25-37

Úterý 5. 10. – ferie

1. čt.: Gal 1,13-24
 Ž 139(138),1-3,13-14ab,14c-15
 Odp.: 24b (*Ved' mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
 Ev.: Lk 10,38-42

Středa 6. 10. – nez. pam. sv. Bruna

1. čt.: Gal 2,1-2,7-14
 Ž 117(116),1,2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 11,1-4

Čtvrtek 7. 10. – památka Panny Marie Růžencové

1. čt.: Gal 3,1-5
 Lk 1,69-70,71-72,73-75
 Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)
 Ev.: Lk 11,5-13

Pátek 8. 10. – ferie

1. čt.: Gal 3,7-14
 Ž 111(110),1-2,3-4,5-6
 Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 11,15-26

Sobota 9. 10. – nez. pam. sv. Dionýsia nebo sv. Jana Leonardiho nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Gal 3,22-29
 Ž 105(104),2-3,4-5,6-7
 Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 11,27-28

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	3. 10.	4. 10.	5. 10.	6. 10.	7. 10.	8. 10.	9. 10.
Antifona	1028	1754	1060	1075	1653	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1551	1061	1076	1653	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1554	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1756	1065	1079	1554	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	719	1551	1065	1080	1554	1111	1669
Prosby	1033	1757	1065	1080	1655	1111	1655
Záv. modlitba	719	1552	1065	1553	1555	1112	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	719	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:	SO						
Hymnus	1024	1039	1552	1071	1085	1660	1117
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1555	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1661	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1763	1074	1089	1555	1120
Ant. ke kant. P. M.	719	720	1553	1074	1090	1555	720
Prosby	1028	1043	1764	1074	1090	1664	1118
Záv. modlitba	719	719	1552	1075	1553	1555	721
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ŘECKOKATOLICKÝ KALENDÁŘ 2005

Měsíční nástěnný kalendář s ikonami. Vydal Řeckokatolický exarchát Praha ve spolupráci s Cor Jesu.

230x166 mm, 46 Kč

ského světa v době jeho přetváření v civilizaci novou, jejímiž nositeli se stanou národy doposud považované za barbarské a jejíž výlučnou duchovní základnou bude křesťanství.

Benediktinské arcidiocesi sv. Vojtěcha a sv. Markéty, brož., 190x148 mm, 128 stran, 200 Kč

VĚZEŇSKÉ ZDI KDYBY PROMLUVILY

Richard Wurmbrand

Sbírka kázání, která vznikla během Wurmbrandova osamělého pobytu ve vězení za boj proti komunismu. Jednotlivá poselství jsou přednášena neviditelnému posluchačstvu – andělům.

STEFANOS, váz., zúž. A5, 136 stran, 175 Kč

MÝCH PRVÝCH ŠEDESÁT LET V TOVARYŠTVU JEŽÍŠOVU

Antonín Holas

Několik drobných vzpomínek jezuita, jenž říká: „Hlavně při utrpení a kříži se nesmíme tázat ‚proč?‘, ‚proč právě já?‘, nýbrž ‚k čemu?‘...“

Refugium Velehrad-Roma s.r.o., brož., A5, 42 stran + 8 stran obrazové přílohy, 40 Kč

ŠUMAVSKÁ TRILOGIE

František Hobizal

Hobizalovo dílo věnované Šumavě zachycuje situaci ve 40. a 50. letech 20. století. Obrovská tragédie Šumavy v podobě odsunu Němců je zde zachycena nikoliv v obecné rovině, ale zcela konkrétně v jednotlivých postavách příběhu. Názvy částí trilogie: Schreinerské kořeny; Schöningerské pastviny; Údolí Vogelsang.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 360 stran, 299 Kč

ŽIVOT JURSKÝCH OTCŮ

Jeden z mnoha pramenů osvětlujících počátky mnišského hnutí v církvi. Anonymní autor zde zachycuje životy opatů Romana, Lupicina a Eugenda, kteří přenášeli v 5. století východní mnišskou tradici do drsných podmínek jurského pohoří. Jde o vynikající příklad hagiografické literatury vznikající na periferii římského světa.

UPOZORŇUJEME, ŽE DO 10. ŘÍJNA 2004 MÁTE MOŽNOST OBJEDNAT SI PŘÍRUČKU ČESKÝCH CÍRKEVNÍCH DĚJIN (AUTOR ThDr. B. ZLÁMAL) ZA SUBSKRIPČNÍ CENU (PODROBNĚJŠÍ INFORMACE VE SVĚTLE Č. 38).

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1